

บทที่ 4

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การทดสอบเชิงประจักษ์ระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ความได้เปรียบในการแข่งขันและความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ: กรณีศึกษาผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) ด้วยวิธีการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีแบบสอบถาม (Questionnaires) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง มีผลการวิจัยและอภิปรายผลดังนี้

4.1 ผลการทดสอบข้อมูลเบื้องต้น

มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบอิทธิพลของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intention) โดยมีความพร้อมของทรัพยากร (Resource Readiness) ประสบการณ์การเรียนรู้ (Learning Experience) การเติบโตของเทคโนโลยี (Technology Growth) และการสนับสนุนของรัฐบาล (Government Support) ตัวแปรแฝงภายนอก (Exogenous Variables) มีความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ (Business Success) เป็นตัวแปรแฝงภายใน (Endogenous Variables) มีการตอบสนองของตลาด (Market Response) และความได้เปรียบในการแข่งขัน (Competitive Advantage) เป็นตัวแปรคั่นกลาง (Mediator Variables) และการสร้างคุณค่าร่วม (Value Co-Creation) เป็นตัวแปรกำกับ (Moderator Variable) สามารถสรุปผลการวิจัยและอภิปรายผลดังนี้

4.1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม รวมจำนวนทั้งสิ้น 400 ตัวอย่าง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ การแจกแจงจำนวนความถี่ และค่าร้อยละ ซึ่งผลการวิเคราะห์แสดงไว้ในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

(n=400)

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	135	33.75
หญิง	260	65.00
LGBTQ+	5	1.25
อายุ		
ต่ำกว่า 20 ปี	1	0.25
20 - 30 ปี	168	42.00
31 - 40 ปี	142	35.50
มากกว่า 40 ปี	89	22.25
ระดับการศึกษาสูงสุด		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	104	26.00
ปริญญาตรี	250	62.50
สูงกว่าปริญญาตรี	46	11.50
ข้อมูลทั่วไปของธุรกิจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ประเภทนิติบุคคล		
บุคคลธรรมดา	331	82.75
ห้างหุ้นส่วน	24	6.00
บริษัทจำกัด	45	11.25
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
ต่ำกว่า 30,000 บาท	115	28.75
30,000 – 50,000 บาท	117	29.25
50,001 – 70,000 บาท	45	11.25
มากกว่า 70,000 บาท	123	30.75
ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ		
น้อยกว่า 2 ปี	109	27.25
2 - 3 ปี	108	27.00
4 - 5 ปี	60	15.00
มากกว่า 5 ปี	123	30.75

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม (ต่อ)

(n=400)

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
จำนวนพนักงาน		
น้อยกว่า 10 คน	339	84.75
10 – 20 คน	45	11.25
21 – 30 คน	7	1.75
มากกว่า 30 คน	9	2.25

จากตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 260 คน คิดเป็นร้อยละ 65.00 รองลงมาเป็นเพศชาย จำนวน 135 คน คิดเป็นร้อยละ 33.75 มีอายุระหว่าง 20-30 ปี จำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 42.00 รองลงมา มีอายุระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 35.50 มีการศึกษาสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรี จำนวน 250 คน คิดเป็นร้อยละ 62.50 รองลงมาต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 26.00 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ดำเนินธุรกิจแบบบุคคลธรรมดา จำนวน 331 คน คิดเป็นร้อยละ 82.75 รองลงมาเป็นบริษัทจำกัด จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 11.25 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 30,000-50,000 บาท จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 29.25 รองลงมาต่ำกว่า 30,000 บาท จำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 28.75 มีระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจน้อยกว่า 2 ปี จำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 27.25 รองลงมา 2-3 ปี จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 27.00 และมีจำนวนพนักงานน้อยกว่า 10 คน จำนวน 339 คน คิดเป็นร้อยละ 84.75 รองลงมาสามารถอธิบายได้ว่า 10-20 คน จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 11.25 ตามลำดับ

4.1.2 ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งผลการวิเคราะห์แสดงไว้ในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหาร

ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
ทัศนคติ	4.68	0.37	มากที่สุด	1
ความริเริ่ม	4.35	0.62	มากที่สุด	2
การยอมรับความเสี่ยง	4.29	0.49	มากที่สุด	3
การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง	4.27	0.55	มากที่สุด	4
การควบคุมพฤติกรรมที่รับรู้	4.08	0.62	มาก	5
รวม	4.33	0.40	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = 0.40) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทักษะคนดี มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.68$, S.D. = 0.37) รองลงมาคือ ความริเริ่ม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.35$, S.D. = 0.62) และ การควบคุมพฤติกรรมที่รับรู้ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเป็นอันดับสุดท้าย โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.08$, S.D. = 0.62) ตามลำดับ

เมื่อศึกษาความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารจำแนกเป็นรายด้านสามารถสรุปผลการศึกษาดังแสดงในตารางที่ 4.3 – 4.7

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหาร ด้านทัศนคติ

ด้านทัศนคติ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
มีความคิดว่าการทำธุรกิจร้านอาหารต้องใช้ความอดทนสูง	4.78	0.53	มากที่สุด	1
มีความสุขกับการให้บริการลูกค้า	4.77	0.50	มากที่สุด	2
มีความรู้สึภาคภูมิใจที่เป็นเจ้าของธุรกิจร้านอาหาร	4.69	0.60	มากที่สุด	3
มีความคิดว่าการทำธุรกิจร้านอาหารต้องปรับตัวให้เข้ากับเทรนด์ (Trend) อาหารใหม่ ๆ	4.60	0.65	มากที่สุด	4
มีความต้องการขยายธุรกิจหากมีโอกาสและทรัพยากรที่เพียงพอ	4.58	0.72	มากที่สุด	5
รวม	4.68	0.37	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ด้านทัศนคติ ภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.68$, S.D. = 0.37) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีความคิดว่าการทำธุรกิจร้านอาหารต้องใช้ความอดทนสูง มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.78$, S.D. = 0.53) รองลงมาคือ มีความสุขกับการให้บริการลูกค้า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.77$, S.D. = 0.50) และมีความต้องการขยายธุรกิจหากมีโอกาสและทรัพยากรที่เพียงพอ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเป็นอันดับสุดท้าย โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.58$, S.D. = 0.72) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหาร ด้านการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

ด้านการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
มีความคาดหวังให้ลูกค้ารับรู้ร้านอาหารมีคุณภาพและการบริการที่ดี	4.85	0.40	มากที่สุด	1
มีความคาดหวังให้ลูกค้ารับรู้ร้านอาหาร มีบริการสั่งอาหารแบบออนไลน์	4.39	0.94	มากที่สุด	2
การได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวให้พัฒนาร้านอาหารให้มีชื่อเสียง	4.23	0.96	มากที่สุด	3
มีเป้าหมายในการใช้วัตถุดิบจากท้องถิ่น	4.12	0.92	มาก	4
จะดำเนินธุรกิจร้านอาหารให้ประสบความสำเร็จตามความคาดหวังของคนรอบข้าง	3.78	1.11	มาก	5
รวม	4.27	0.55	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ด้านการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.27$, S.D. = 0.55) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีความคาดหวังให้ลูกค้ารับรู้ร้านอาหารมีคุณภาพและการบริการที่ดี มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.85$, S.D. = 0.40) รองลงมาคือ มีความคาดหวังให้ลูกค้ารับรู้ร้านอาหาร มีบริการสั่งอาหารแบบออนไลน์ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.39$, S.D. = 0.94) และจะดำเนินธุรกิจร้านอาหารให้ประสบความสำเร็จตามความคาดหวังของคนรอบข้าง มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเป็นอันดับสุดท้าย โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.78$, S.D. = 1.11) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหาร ด้านการควบคุมพฤติกรรมที่รับรู้

ด้านการควบคุมพฤติกรรมที่รับรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
มีความสามารถในการจัดการกับสถานการณ์ ฉุกเฉินภายในร้านอาหารได้	4.50	0.59	มากที่สุด	1
มีความสามารถในการจัดการต้นทุนอย่างมีประสิทธิภาพ	4.16	0.80	มาก	2
มีความสามารถในการใช้โซเชียลมีเดีย (Social media) ในการสร้างการมีส่วนร่วมกับลูกค้า	4.04	0.93	มาก	3
มีความสามารถในการจัดการกับวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจที่กระทบต่อธุรกิจได้	3.97	0.80	มาก	4
มีความสามารถในการหาแหล่งเงินทุนเพื่อขยายธุรกิจ	3.72	1.03	มาก	5
รวม	4.08	0.62	มาก	

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ด้านการควบคุมพฤติกรรมที่รับรู้ ภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.08$, S.D. = 0.62) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีความสามารถในการจัดการกับสถานการณ์ฉุกเฉินภายในร้านอาหารได้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.59) รองลงมาคือ มีความสามารถในการจัดการต้นทุนอย่างมีประสิทธิภาพ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.16$, S.D. = 0.80) และมีความสามารถในการหาแหล่งเงินทุนเพื่อขยายธุรกิจ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเป็นอันดับสุดท้าย โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.72$, S.D. = 1.03) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหาร ด้านการยอมรับความเสี่ยง

ด้านการยอมรับความเสี่ยง	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
มีความเชื่อว่าการยอมรับความเสี่ยงเป็นสิ่งจำเป็นต่อการเติบโตของธุรกิจ	4.54	0.64	มากที่สุด	1
มีความระมัดระวังในการตัดสินใจลงทุนเพื่อหลีกเลี่ยงความเสี่ยง	4.46	0.66	มากที่สุด	2
มักจะเลือกทำธุรกิจที่มั่นคงและปลอดภัยมากกว่า	4.39	0.74	มากที่สุด	3
มีความกล้าที่จะแข่งขันกับร้านอาหารที่มีชื่อเสียงในย่านเดียวกัน	4.30	0.84	มากที่สุด	4
ไม่ชอบที่จะเปลี่ยนแปลงอะไรที่กำลังดำเนินไปได้ดีอยู่แล้ว	3.76	1.12	มาก	5
รวม	4.29	0.49	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4.6 พบว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ด้านการยอมรับความเสี่ยง ภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.29$, S.D. = 0.49) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีความเชื่อว่าการยอมรับความเสี่ยงเป็นสิ่งจำเป็นต่อการเติบโตของธุรกิจ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.54$, S.D. = 0.64) รองลงมาคือ มีความระมัดระวังในการตัดสินใจลงทุนเพื่อหลีกเลี่ยงความเสี่ยง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.46$, S.D. = 0.66) และไม่ชอบที่จะเปลี่ยนแปลงอะไรที่กำลังดำเนินไปได้ดีอยู่แล้ว มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเป็นอันดับสุดท้าย โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.76$, S.D. = 1.12) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหาร ด้านความริเริ่ม

ด้านความริเริ่ม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
เปิดรับความคิดเห็นจากลูกค้าและพนักงานเพื่อนำมาปรับปรุงการดำเนินงานของธุรกิจ	4.68	0.55	มากที่สุด	1
มีการวางแผนธุรกิจล่วงหน้าเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเปลี่ยนแปลงของตลาด	4.32	0.79	มากที่สุด	2
มักจะมองหาโอกาสทางธุรกิจใหม่ ๆ เช่น การจัดโปรโมชั่นพิเศษ หรือการเปิดสาขาใหม่	4.32	0.89	มากที่สุด	3
ติดตามแนวโน้มการบริโภคใหม่ ๆ และปรับเปลี่ยนเมนูตามเทรนด์ (Trend) อาหาร	4.30	0.85	มากที่สุด	4
มุ่งมั่นที่จะเป็นเจ้าแรก ที่นำเสนออาหารหรือบริการใหม่ ๆ ก่อนคู่แข่งในพื้นที่เดียวกัน	4.13	0.92	มาก	5
รวม	4.35	0.62	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4.7 พบว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ด้านความริเริ่ม ภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.35$, S.D. = 0.62) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า เปิดรับความคิดเห็นจากลูกค้าและพนักงานเพื่อนำมาปรับปรุงการดำเนินงานของธุรกิจ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.68$, S.D. = 0.55) รองลงมาคือ มีการวางแผนธุรกิจล่วงหน้าเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเปลี่ยนแปลงของตลาด มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.32$, S.D. = 0.79) และมุ่งมั่นที่จะเป็นเจ้าแรก ที่นำเสนออาหารหรือบริการใหม่ ๆ ก่อนคู่แข่งในพื้นที่เดียวกัน มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเป็นอันดับสุดท้าย โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.13$, S.D. = 0.92) ตามลำดับ

4.1.3 ความพร้อมของทรัพยากร

ความพร้อมของทรัพยากร วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งผลการวิเคราะห์แสดงไว้ในตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับความพร้อมของทรัพยากรของผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

ความพร้อมของทรัพยากร	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
การมีวัตถุดิบที่มีการจัดการคุณภาพที่ดีและพร้อมใช้งานเสมอ	4.55	0.62	มากที่สุด	1
การมีสถานที่ดำเนินธุรกิจที่มีความพร้อมในการให้บริการ	4.47	0.72	มากที่สุด	2
การมีเครื่องมือและอุปกรณ์ที่พร้อมใช้งาน มีประสิทธิภาพ และมีความปลอดภัย	4.42	0.69	มากที่สุด	3
การมีการวางแผนและจัดสรรงบประมาณอย่างเหมาะสมและเพียงพอสำหรับการดำเนินงาน	4.42	0.69	มากที่สุด	3
การมีบุคลากรที่มีทักษะและความรู้เพียงพอสำหรับการดำเนินงาน	4.19	0.79	มาก	4
รวม	4.41	0.55	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4.8 พบว่า ความพร้อมของทรัพยากรของผู้ประกอบการธุรกิจอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.41$, S.D. = 0.55) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การมีวัตถุดิบที่มีการจัดการคุณภาพที่ดีและพร้อมใช้งานเสมอ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.62) รองลงมา คือ การมีสถานที่ดำเนินธุรกิจที่มีความพร้อมในการให้บริการ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.72) และการมีบุคลากรที่มีทักษะและความรู้เพียงพอสำหรับการดำเนินงาน มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเป็นอันดับสุดท้าย โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.19$, S.D. = 0.79) ตามลำดับ

4.1.4 ประสบการณ์การเรียนรู้

ประสบการณ์การเรียนรู้ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งผลการวิเคราะห์แสดงไว้ในตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

ประสบการณ์การเรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
สามารถนำประสบการณ์จากการดำเนินงานที่ผ่านมาใช้ในการบริหารจัดการธุรกิจ	4.59	0.58	มากที่สุด	1
มีความมั่นใจว่าการได้เห็นและสัมผัสวิธีการดำเนินงานของผู้อื่นในสถานการณ์จริง ทำให้สามารถนำวิธีการใหม่ ๆ มาปรับใช้ในธุรกิจ	4.53	0.64	มากที่สุด	2
สามารถนำแนวคิดที่ดีจากร้านอาหารอื่น ๆ ที่มีโอกาสไปเยี่ยมชมมาประยุกต์ใช้กับธุรกิจ	4.52	0.63	มากที่สุด	3
ตระหนักเสมอว่าการได้เห็นการแก้ไขปัญหาของผู้อื่นในสภาพแวดล้อมจริง ช่วยให้มีแนวทางในการแก้ไขปัญหาได้อย่างรวดเร็ว	4.51	0.62	มากที่สุด	4
และเพิ่มทักษะในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า				
สามารถนำความรู้ที่ได้รับจากการฝึกอบรมและการพัฒนาทักษะ ไปปรับใช้ในการวางแผนธุรกิจและปรับกลยุทธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ	4.44	0.68	มากที่สุด	5
รวม	4.52	0.49	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4.9 พบว่า ประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.52$, S.D. = 0.49) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า สามารถนำประสบการณ์จากการดำเนินงานที่ผ่านมาใช้ในการบริหารจัดการธุรกิจ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.58) รองลงมาคือ มีความมั่นใจว่าการได้เห็นและสัมผัสวิธีการดำเนินงานของผู้อื่นในสถานการณ์จริง ทำให้สามารถนำวิธีการใหม่ ๆ มาปรับใช้ในธุรกิจ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.64) และสามารถนำความรู้ที่ได้รับจากการฝึกอบรมและการพัฒนาทักษะ ไปปรับใช้ในการวางแผนธุรกิจและปรับกลยุทธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเป็นอันดับสุดท้าย โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.68) ตามลำดับ

4.1.5 การเติบโตของเทคโนโลยี

การเติบโตของเทคโนโลยี วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งผลการวิเคราะห์แสดงไว้ในตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับการเติบโตของเทคโนโลยีของผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

การเติบโตของเทคโนโลยี	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
การใช้สื่อโซเชียลมีเดีย (Social media) ช่วยเพิ่มการรับรู้ของลูกค้า และสามารถเพิ่มโอกาสในการขายได้	4.60	0.65	มากที่สุด	1
การนำเทคโนโลยีมาใช้ ช่วยอำนวยความสะดวก และเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	4.59	0.64	มากที่สุด	2
การนำ QR Code มาใช้ในการสั่งอาหารหรือชำระเงิน ช่วยให้เกิดความรวดเร็วและสะดวกสบายในการให้บริการ	4.58	0.76	มากที่สุด	3
ระบบขายหน้าร้าน (POS) สามารถนำข้อมูลการซื้อสินค้า และพฤติกรรมของลูกค้ามาวิเคราะห์ เพื่อปรับปรุง กำหนดกลยุทธ์ทางการตลาดและเพิ่มยอดขาย	4.51	0.68	มากที่สุด	4
การเข้าร่วมกับแอปพลิเคชันสั่งอาหารออนไลน์ เช่น Grab Food, Line Man หรือ Shopee ช่วยเพิ่มการเข้าถึงลูกค้ามากขึ้น	4.44	0.88	มากที่สุด	5
รวม	4.54	0.54	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4.10 พบว่า การเติบโตของเทคโนโลยีของผู้ประกอบการธุรกิจอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.54$, S.D. = 0.54) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การใช้สื่อโซเชียลมีเดีย (Social media) ช่วยเพิ่มการรับรู้ของลูกค้า และสามารถเพิ่มโอกาสในการขายได้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.65) รองลงมาคือ การนำเทคโนโลยีมาใช้ ช่วยอำนวยความสะดวก และเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงาน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.64) และการเข้าร่วมกับแอปพลิเคชันสั่งอาหารออนไลน์ เช่น Grab Food, Line Man หรือ Shopee ช่วยเพิ่มการเข้าถึงลูกค้ามากขึ้น มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเป็นอันดับสุดท้าย โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.88) ตามลำดับ

4.1.6 การสนับสนุนของรัฐบาล

การสนับสนุนของรัฐบาลวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งผลการวิเคราะห์แสดงไว้ในตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับการสนับสนุนของรัฐบาลของผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

การสนับสนุนของรัฐบาล	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
การมีใบรับรองหรือป้ายแสดงว่าผ่านการตรวจสอบ สุขอนามัยจากภาครัฐ ทำให้ลูกค้ามั่นใจและกล้าเข้า มาใช้บริการร้านอาหารมากขึ้น	4.20	1.06	มาก	1
การลดหย่อนภาษีจากรัฐบาล ช่วยลดภาระต้นทุนใน การดำเนินธุรกิจ	4.04	1.14	มาก	2
การได้รับสินเชื่อดอกเบี้ยต่ำจากรัฐบาล ช่วยเสริม สภาพคล่องทางการเงินของธุรกิจ	3.79	1.20	มาก	3
การสนับสนุนด้านการฝึกอบรมการใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ จากรัฐบาล ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงาน	3.75	1.23	มาก	4
เงินอุดหนุนที่ได้รับจากรัฐบาล ช่วยลดภาระค่าใช้จ่าย เช่น ค่าเช่า ค่าจ้างพนักงาน ค่าสาธารณูปโภค ทำ ให้ธุรกิจสามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ	3.70	1.29	มาก	5
การสนับสนุนจากรัฐบาล ในการเข้าร่วมงานแสดง สินค้าและนิทรรศการช่วยขยายฐานลูกค้า	3.66	1.25	มาก	6
รวม	3.86	1.01	มาก	รวม

จากตารางที่ 4.11 พบว่า การสนับสนุนของรัฐบาลของผู้ประกอบการธุรกิจอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.86$, S.D. = 1.01) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การมีใบรับรองหรือป้ายแสดงว่าผ่านการตรวจสอบสุขอนามัยจากภาครัฐ ทำให้ลูกค้ามั่นใจและกล้าเข้ามาใช้บริการร้านอาหารมากขึ้น มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.20$, S.D. = 1.06) รองลงมาคือ การลดหย่อนภาษีจากรัฐบาล ช่วยลดภาระต้นทุนในการดำเนินธุรกิจ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.04$, S.D. = 1.14) และการสนับสนุนจากรัฐบาล ในการเข้าร่วมงานแสดงสินค้าและนิทรรศการช่วยขยายฐานลูกค้า มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเป็นอันดับสุดท้าย โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.66$, S.D. = 1.25) ตามลำดับ

4.1.7 การตอบสนองของตลาด

การตอบสนองของตลาด วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งผลการวิเคราะห์แสดงไว้ในตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับการตอบสนองของตลาดของผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

การตอบสนองของตลาด	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
มีการปรับแนวทางในการดำเนินงาน เพื่อให้ตอบสนองลูกค้าได้เป็นอย่างดี	4.37	0.71	มากที่สุด	1
สามารถปรับเปลี่ยนเมนูอาหาร เพื่อตอบสนองความต้องการลูกค้าได้เป็นอย่างดี	4.36	0.77	มากที่สุด	2
สามารถปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงของตลาดได้อย่างมีประสิทธิภาพ	4.31	0.75	มากที่สุด	3
มีการนำเสนอเมนูใหม่ ๆ ที่ตอบสนองกระแสและความต้องการของลูกค้าในเวลาที่เหมาะสมและรวดเร็ว	4.26	0.84	มากที่สุด	4
มีการจัดโปรโมชั่นส่งเสริมให้ลูกค้าตัดสินใจซื้อสินค้าหรือบริการเพิ่มขึ้น	4.26	0.84	มากที่สุด	4
รวม	4.31	0.64	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4.12 พบว่า การตอบสนองของตลาดของผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.31$, S.D. = 0.64) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีการปรับแนวทางในการดำเนินงาน เพื่อให้ตอบสนองลูกค้าได้เป็นอย่างดี มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.37$, S.D. = 0.71) รองลงมาคือ สามารถปรับเปลี่ยนเมนูอาหาร เพื่อตอบสนองความต้องการลูกค้าได้เป็นอย่างดี มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.36$, S.D. = 0.77) และมีการนำเสนอเมนูใหม่ ๆ ที่ตอบสนองกระแสและความต้องการของลูกค้าในเวลาที่เหมาะสมและรวดเร็ว และมีการจัดโปรโมชั่นส่งเสริมให้ลูกค้าตัดสินใจซื้อสินค้าหรือบริการเพิ่มขึ้น มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเป็นอันดับสุดท้าย โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.26$, S.D. = 0.84) ตามลำดับ

4.1.8 ความได้เปรียบในการแข่งขัน

ความได้เปรียบในการแข่งขัน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งผลการวิเคราะห์แสดงไว้ในตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับความได้เปรียบในการแข่งขันของผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

ความได้เปรียบในการแข่งขัน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
สามารถส่งมอบสินค้าในปริมาณที่เหมาะสมด้วยคุณภาพที่เหมาะสม	4.60	0.57	มากที่สุด	1
มีการให้บริการอย่างเป็นระบบ มีประสิทธิภาพ และสามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้อย่างรวดเร็ว	4.47	0.66	มากที่สุด	2
มีสินค้าและบริการ ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะ และแตกต่างจากคู่แข่ง	4.39	0.73	มากที่สุด	3
มีการจัดการทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อลดต้นทุน	4.32	0.70	มากที่สุด	4
สามารถพัฒนาและนำเสนอเมนูใหม่ออกสู่ตลาดได้ก่อนคู่แข่ง	4.03	0.92	มาก	5
รวม	4.36	0.54	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4.13 พบว่า ความได้เปรียบในการแข่งขันของผู้ประกอบการธุรกิจอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.36$, S.D. = 0.54) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า สามารถส่งมอบสินค้าในปริมาณที่เหมาะสมด้วยคุณภาพที่เหมาะสม มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.57) รองลงมาคือ มีการให้บริการอย่างเป็นระบบ มีประสิทธิภาพ และสามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้า ได้อย่างรวดเร็ว มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.66) และสามารถพัฒนาและนำเสนอเมนูใหม่ออกสู่ตลาดได้ก่อนคู่แข่ง มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเป็นอันดับสุดท้าย โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.03$, S.D. = 0.92) ตามลำดับ

4.1.9 การสร้างคุณค่าร่วม

การสร้างคุณค่าร่วม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งผลการวิเคราะห์แสดงไว้ในตารางที่ 4.14

ตารางที่ 4.14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับการสร้างคุณค่าร่วมของผู้ประกอบการ
ธุรกิจร้านอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

การสร้างคุณค่าร่วม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
รับฟังคำแนะนำหรือข้อเสนอแนะจากลูกค้า เพื่อนำมาปรับปรุงการให้บริการให้ดีขึ้น	4.75	0.51	มากที่สุด	1
มุ่งมั่นในการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่าง ธุรกิจ ลูกค้า และซัพพลายเออร์ เพื่อ ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ	4.66	0.60	มากที่สุด	2
ให้ความสำคัญกับการสร้างประสบการณ์ที่ดี ให้กับลูกค้าในการมาใช้บริการ	4.65	0.55	มากที่สุด	3
เชื่อว่าลูกค้ามีความพึงพอใจกับการมีส่วนร่วม ในการพัฒนาการให้บริการ	4.48	0.65	มากที่สุด	4
ตระหนักถึงการนำวัตถุดิบท้องถิ่น มาประกอบ เป็นอาหาร มีส่วนช่วยในการเพิ่มขึ้นของ ยอดขาย	4.10	0.90	มาก	5
รวม	4.53	0.47	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4.14 พบว่า การสร้างคุณค่าร่วมกันของผู้ประกอบการธุรกิจอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.47) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า รับฟังคำแนะนำหรือข้อเสนอแนะจากลูกค้าเพื่อนำมาปรับปรุงการให้บริการให้ดีขึ้น มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.75$, S.D. = 0.51) รองลงมา คือ มุ่งมั่นในการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างธุรกิจ ลูกค้า และซัพพลายเออร์ เพื่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.66$, S.D. = 0.60) และตระหนักถึงการนำวัตถุดิบท้องถิ่น มาประกอบเป็นอาหาร มีส่วนช่วยในการเพิ่มขึ้นของยอดขาย มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเป็นอันดับสุดท้าย โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.10$, S.D. = 0.90) ตามลำดับ

4.1.10 ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งผลการวิเคราะห์แสดงไว้ในตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
มีภาพลักษณ์ในเชิงบวก เรื่องคุณภาพและการให้บริการ	4.62	0.56	มากที่สุด	1
มั่นใจว่าลูกค้าพึงพอใจต่อคุณภาพสินค้าและบริการที่ได้รับจากการดำเนินธุรกิจ	4.50	0.62	มากที่สุด	2
มีกลยุทธ์ทางการตลาดของธุรกิจ ที่มีประสิทธิภาพในการดึงดูดลูกค้าใหม่ ได้อย่างต่อเนื่อง	4.04	0.89	มาก	3
มีกระแสเงินสดเพียงพอต่อการดำเนินงาน	4.03	0.89	มาก	4
สามารถลดต้นทุนในการดำเนินงาน โดยไม่กระทบคุณภาพสินค้า	3.97	0.93	มาก	5
มีการเติบโตของยอดขายเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง	3.92	0.90	มาก	6
รวม	4.18	0.61	มาก	

จากตารางที่ 4.15 พบว่า ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.18$, S.D. = 0.61) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีภาพลักษณ์ในเชิงบวก เรื่องคุณภาพและการให้บริการ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเป็นอันดับแรก โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.62$, S.D. = 0.56) รองลงมา คือ มั่นใจว่าลูกค้าพึงพอใจต่อคุณภาพสินค้าและบริการที่ได้รับจากการดำเนินธุรกิจ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.62) และมีการเติบโตของยอดขายเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเป็นอันดับสุดท้าย โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.92$, S.D. = 0.90) ตามลำดับ

4.2 ผลการทดสอบ

4.2.1 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรที่ศึกษา

ผลการทดสอบเชิงประจักษ์ระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ความได้เปรียบในการแข่งขันและความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย มีตัวแปรที่ศึกษา ประกอบด้วย ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intention) ความพร้อมของทรัพยากร (Resource Readiness) ประสบการณ์การเรียนรู้ (Learning Experience) การเติบโตของเทคโนโลยี (Technology Growth)

การสนับสนุนของรัฐบาล (Government Support) การตอบสนองของตลาด (Market Response) ความได้เปรียบในการแข่งขัน (Competitive Advantage) การสร้างคุณค่าร่วม (Value Co-Creation) และความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ (Business Success) เป็นตัวแปรปฏิสัมพันธ์ การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรที่ศึกษานี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอสถิติพื้นฐานของตัวแปร การตรวจสอบลักษณะการแจกแจงของตัวแปร และการตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ซึ่งสามารถสรุปผลได้ ดังนี้

ตารางที่ 4.16 ตัวอักษรย่อของตัวแปรที่ใช้ในการทดสอบ

ตัวอักษรย่อ	ความหมาย
EI	ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ
EI-AT	ทัศนคติ
EI-RF	การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง
EI-CB	การควบคุมพฤติกรรมที่รับรู้
EI-RT	การยอมรับความเสี่ยง
EI-CA	ความริเริ่ม
RR	ความพร้อมของทรัพยากร
LE	ประสบการณ์การเรียนรู้
TG	การเติบโตของเทคโนโลยี
GS	การสนับสนุนของรัฐบาล
MR	การตอบสนองของตลาด
CA	ความได้เปรียบในการแข่งขัน
VC	การสร้างคุณค่าร่วม
BS	ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

ตารางที่ 4.17 ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรที่ศึกษาและผลการตรวจสอบลักษณะการแจกแจงของตัวแปร

ตัวแปร	$\bar{X}$	S.D.	ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด	ความเบ้	ความโด่ง
1. ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	4.33	0.40	3.20	5.00	-0.435	-0.134
1.1 ทักษะคน	4.68	0.37	3.00	5.00	-1.345	1.798
1.2 การคล้อยตามกลุ่ม	4.27	0.55	2.20	5.00	-0.581	0.069
อ้างอิง						
1.3 การควบคุม	4.08	0.62	2.20	5.00	-0.356	-0.239
พฤติกรรมที่รับรู้						
1.4 การยอมรับความ	4.29	0.49	2.80	5.00	-0.442	-0.342
เสี่ยง						
1.5 ความริเริ่ม	4.35	0.62	1.80	5.00	-0.930	0.540
2. ความพร้อมของทรัพยากร	4.41	0.55	1.80	5.00	-0.994	1.053
3. ประสบการณ์การเรียนรู้	4.52	0.49	3.00	5.00	-0.853	-0.046
4. การเติบโตของเทคโนโลยี	4.54	0.54	2.40	5.00	-1.230	0.901
5. การสนับสนุนของรัฐบาล	3.86	1.01	1.00	5.00	-0.849	0.132
6. การตอบสนองของตลาด	4.31	0.64	1.40	5.00	-0.869	0.490
7. ความได้เปรียบในการแข่งขัน	4.36	0.54	2.80	5.00	-0.551	-0.453
8. การสร้างคุณค่าร่วม	4.53	0.47	2.80	5.00	-0.927	0.402
9. ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ	4.18	0.61	1.83	5.00	-0.571	0.062

จากตารางที่ 4.17 การตรวจสอบลักษณะการแจกแจงของตัวแปรสังเกตได้ โดยพิจารณาจากความเบ้และความโด่ง พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวมีลักษณะการแจกแจงแบบโค้งปกติ ตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยมีค่าความเบ้ไม่เกิน ± 2.00 และค่าความโด่งไม่เกิน ± 7.00 ตัวแปรสังเกตได้ที่มีค่าความเบ้ต่ำที่สุด คือ ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (-0.435) และมีค่าความเบ้สูงที่สุด คือ การเติบโตของเทคโนโลยี (-1.230) ขณะที่ ตัวแปรสังเกตได้ที่มีค่าความโด่งต่ำที่สุด คือ ประสบการณ์การเรียนรู้ (-0.046) และมีค่าความโด่งสูงที่สุด คือ ความพร้อมของทรัพยากร (1.053)

ตารางที่ 4.18 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันของตัวแปรที่ใช้ในการทดสอบ

	EI	RR	LE	TG	GS	MR	CA	VC	BS
EI	1								
RR	.597**	1							
LE	.600**	.533**	1						
TG	.464**	.421**	.443**	1					
GS	.300**	.235**	.269**	.268**	1				
MR	.656**	.495**	.541**	.465**	.281**	1			
CA	.623**	.568**	.591**	.407**	.258**	.612**	1		
VC	.585**	.561**	.589**	.464**	.325**	.492**	.616**	1	
BS	.648**	.557**	.528**	.382**	.305**	.601**	.678**	.524**	1
BS	.648**	.557**	.528**	.382**	.305**	.601**	.678**	.524**	1

* $p < .05$, ** $p < .01$

จากตารางที่ 4.18 ผลการตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันมีตัวแปรสังเกตได้ 8 ตัวแปร ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทั้งหมด 36 คู่ พบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 จำนวน 36 คู่ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.235 ถึง 0.678 ทั้งนี้ ตัวแปรสังเกตได้ที่มีความสัมพันธ์กันทางบวกสูงสุด คือ ความได้เปรียบในการแข่งขันและความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ทั้งนี้ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทุกคู่ไม่มีปัญหาภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (Multicollinearity) เนื่องจากทุกคู่ไม่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เกิน .70

ตารางที่ 4.19 การตรวจสอบความตรงเชิงจำแนก (STMT)

	EI	RR	LE	TG	GS	MR	CA	VC	BS
EI	1								
RR	0.718	1							
LE	0.735	0.635	1						
TG	0.584	0.522	0.554	1					
GS	0.350	0.270	0.307	0.319	1				
MR	0.773	0.575	0.628	0.558	0.314	1			
CA	0.763	0.697	0.728	0.524	0.303	0.713	1		
VC	0.713	0.694	0.723	0.597	0.366	0.589	0.778	1	
BS	0.783	0.678	0.648	0.482	0.345	0.697	0.833	0.656	1

ยอมรับได้เมื่อค่า STMT ต่ำกว่า 0.90

จากตารางที่ 4.19 ผลการตรวจสอบความตรงเชิงจำแนก พบว่า ทุกคู่ตัวแปรมีค่า STMT ต่ำกว่า 0.90 โดยค่าที่สูงที่สุดคือ CA-BS = 0.833 ซึ่งยังอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์แบบเข้มข้น จึงสรุปได้ว่า ตัวแปรแฝงมีความเที่ยงตรงเชิงจำแนก (Discriminant Validity) อยู่ในเกณฑ์ดี

ตารางที่ 4.20 การตรวจสอบความตรงเชิงจำแนก Fornell-Larcker Criterion

	EI	RR	LE	TG	GS	MR	CA	VC	BS
EI	0.746								
RR	0.597	0.783							
LE	0.600	0.533	0.786						
TG	0.464	0.421	0.443	0.753					
GS	0.300	0.235	0.269	0.268	0.843				
MR	0.656	0.495	0.541	0.465	0.281	0.823			
CA	0.623	0.568	0.591	0.407	0.258	0.612	0.759		
VC	0.585	0.561	0.589	0.464	0.325	0.492	0.616	0.742	
BS	0.648	0.557	0.528	0.382	0.305	0.601	0.678	0.524	0.754

จากตารางที่ 4.20 ผลการตรวจสอบความตรงเชิงจำแนก Fornell–Larcker Criterion ค่ารากที่สองของ AVE (√AVE) ของทุกตัวแปรมีค่าสูงกว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอื่น จึงสรุปได้ว่า ตัวแปรทุกตัวมีความเที่ยงตรงเชิงจำแนกอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

ตารางที่ 4.21 การตรวจสอบโมเดลการวัด (Measurement Model)

ตัวแปร	Factor Loading	CR	AVE	ผล
1. ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	0.82	0.91	0.62	ผ่าน
2. ความพร้อมของทรัพยากร	0.74	0.88	0.60	ผ่าน
3. ประสบการณ์การเรียนรู้	0.79	0.90	0.63	ผ่าน
4. การเติบโตของเทคโนโลยี	0.71	0.86	0.58	ผ่าน
5. การสนับสนุนของรัฐบาล	0.69	0.82	0.54	ผ่าน
6. การตอบสนองของตลาด	0.83	0.92	0.65	ผ่าน
7. ความได้เปรียบในการแข่งขัน	0.81	0.91	0.64	ผ่าน
8. การสร้างคุณค่าร่วม	0.77	0.89	0.60	ผ่าน
9. ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ	0.80	0.90	0.63	ผ่าน

หมายเหตุ: เกณฑ์ Factor Loading > 0.50

CR > 0.70

AVE > 0.50

จากตารางที่ 4.21 ผลการตรวจสอบโมเดลการวัด (Measurement Model) เพื่อตรวจสอบความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) ของทุกตัวแปรมีค่าระหว่าง 0.69–0.83 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 0.50 แสดงให้เห็นว่าตัวชี้วัดสามารถสะท้อนตัวแปรแฝงได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ ค่าความเชื่อมั่นองค์ประกอบ (Composite Reliability: CR) ของทุกตัวแปรมีค่าระหว่าง 0.82–0.92 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 0.70 และค่าความแปรปรวนเฉลี่ย (Average Variance Extracted: AVE) มีค่าระหว่าง 0.54–0.65 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 0.50 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ตัวแปรแฝงทั้งหมดมีความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงอยู่ในระดับที่ยอมรับได้ จึงสามารถสรุปได้ว่า โมเดลการวัดของงานวิจัยครั้งนี้มีความเหมาะสมและสามารถนำไปใช้ในการวิเคราะห์โมเดลเชิงโครงสร้าง (Structural Model) ในขั้นตอนต่อไปได้

ตารางที่ 4.22 ผลการวิเคราะห์เส้นทางความสัมพันธ์เชิงโครงสร้าง (Path Analysis)

Path	β	t-value	p-value	ผล
EI $\rightarrow$ MR	0.89	12.45	<0.001	สนับสนุน
EI $\rightarrow$ CA	0.55	8.63	<0.001	สนับสนุน
EI $\rightarrow$ BS	0.29	4.82	<0.001	สนับสนุน
MR $\rightarrow$ CA	0.40	6.27	<0.001	สนับสนุน
MR $\rightarrow$ BS	0.17	2.98	0.003	สนับสนุน
CA $\rightarrow$ BS	0.38	7.12	<0.001	สนับสนุน

จากตารางที่ 4.22 ผลการวิเคราะห์เส้นทางความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างของตัวแปรในแบบจำลองสมการโครงสร้าง พบว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EI) มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อการตอบสนองของตลาด (MR) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = 0.89$, $p < 0.001$) นอกจากนี้ ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการยังมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อความได้เปรียบในการแข่งขัน (CA) ($\beta = 0.55$, $p < 0.001$) และความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ (BS) ($\beta = 0.29$, $p < 0.001$) ในขณะเดียวกัน การตอบสนองของตลาด (MR) มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อความได้เปรียบในการแข่งขัน (CA) ($\beta = 0.40$, $p < 0.001$) และความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ (BS) ($\beta = 0.17$, $p = 0.003$) นอกจากนี้ ความได้เปรียบในการแข่งขัน (CA) ยังมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ (BS) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = 0.38$, $p < 0.001$) ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ การตอบสนองของตลาด และความได้เปรียบในการแข่งขัน เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ โดยเส้นทางความสัมพันธ์ทั้งหมดในแบบจำลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 4.23 อิทธิพลทางอ้อม โดยใช้วิธี Bootstrapping

Path	Indirect Effect	CI Lower	CI Upper	ผล
EI $\rightarrow$ MR $\rightarrow$ BS	0.10	0.05	0.17	Sig.
EI $\rightarrow$ CA $\rightarrow$ BS	0.19	0.11	0.29	Sig.

จากตารางที่ 4.23 ผลการทดสอบอิทธิพลทางอ้อมโดยใช้วิธี Bootstrapping พบว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EI) มีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ (BS) ผ่านการตอบสนองของตลาด (MR) โดยมีค่าอิทธิพลทางอ้อมเท่ากับ 0.10 และช่วงความเชื่อมั่น (Confidence Interval) อยู่ระหว่าง 0.05 ถึง 0.17 ซึ่งไม่ครอบคลุมค่า 0 แสดงว่าอิทธิพลทางอ้อมดังกล่าวมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EI) มีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ (BS) ผ่านความได้เปรียบในการแข่งขัน (CA) โดยมีค่าอิทธิพลทางอ้อมเท่ากับ 0.19 และช่วงความเชื่อมั่นอยู่ระหว่าง 0.11 ถึง 0.29 ซึ่งไม่ครอบคลุมค่า 0 เช่นเดียวกัน แสดงให้เห็นว่าอิทธิพลทางอ้อมดังกล่าวมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิเคราะห์จึงสะท้อนให้เห็นว่า การตอบสนองของตลาดและความได้เปรียบในการแข่งขันมีบทบาทเป็นตัวแปรคั่นกลางที่ช่วยถ่ายทอดอิทธิพลของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการไปสู่ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 4.24 การส่งผ่านอิทธิพล (Mediation)

Path	Direct	Indirect	รูปแบบ
EI → BS	0.29	0.10	บางส่วน
EI → BS	0.29	0.19	บางส่วน

จากตารางที่ 4.24 ผลการทดสอบการส่งผ่านอิทธิพลพบว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EI) มีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ (BS) โดยค่าอิทธิพลทางตรงมีค่าเท่ากับ 0.29 ขณะที่อิทธิพลทางอ้อมผ่านตัวแปรคั่นกลาง ได้แก่ การตอบสนองของตลาด (MR) และความได้เปรียบในการแข่งขัน (CA) มีค่าเท่ากับ 0.10 และ 0.19 ตามลำดับ เนื่องจากยังคงพบอิทธิพลทางตรงระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการและความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจอยู่ร่วมกับอิทธิพลทางอ้อมผ่านตัวแปรคั่นกลาง จึงสามารถสรุปได้ว่า การตอบสนองของตลาด และความได้เปรียบในการแข่งขันทำหน้าที่เป็นตัวแปรคั่นกลางบางส่วน (Partial Mediation) ในความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการกับความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการสามารถส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจได้ทั้งโดยตรง และโดยอ้อมผ่านกลไกของการตอบสนองต่อสภาพตลาดและการสร้างความได้เปรียบในการแข่งขัน

4.2.2 ผลการวิเคราะห์ความตรงของโมเดลการวัดตัวแปร

การทดสอบเชิงประจักษ์ระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ความได้เปรียบในการแข่งขันและความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย พบว่า แบบจำลองสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีค่าดัชนีความกลมกลืนของโครงสร้างการวัด ดังนี้

1) การตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของแบบจำลองการวัดของตัวแปรในการวิจัย

ตารางที่ 4.25 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรสังเกตได้ในโมเดลความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ตัวแปรสังเกตได้	EI-AT	EI-RF	EI-CB	EI-RT	EI-CA
EI-AT	1				
EI-RF	.397**	1			
EI-CB	.356**	.483**	1		
EI-RT	.373**	.388**	.426**	1	
EI-CA	.519**	.481**	.612**	.396**	1

* $p < .05$, ** $p < .01$

จากตารางที่ 4.25 พบว่า ตัวบ่งชี้ที่ใช้ในการวัดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการในการวิจัยครั้งนี้ วัดจากตัวบ่งชี้ 5 ตัว ได้แก่ ทักษะคนคิด (EI-AT) การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (EI-RF) การควบคุมพฤติกรรมที่รับรู้ (EI-CB) การยอมรับความเสี่ยง (EI-RT) และความริเริ่ม (EI-CA) ซึ่งในผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ทั้ง 5 ตัวของโมเดลการวัดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งหมด 5 คู่ มีค่าแตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทุกคู่ โดยทุกคู่มีค่าความสัมพันธ์เป็นบวก และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.356 ถึง 0.612 แสดงว่า ตัวแปรสังเกตได้ของโมเดลมีความสัมพันธ์ระหว่างกันจริงและลักษณะความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน นั้นสามารถอธิบายได้ว่า ถ้าตัวแปรหนึ่งมีขนาดเพิ่มมากขึ้นอีกตัวหนึ่งก็จะมีขนาดเพิ่มขึ้นด้วยหรือหากตัวแปรตัวหนึ่งมีขนาดลดต่ำลงอีกตัวหนึ่งก็จะมีขนาดลดต่ำลงด้วย

ตารางที่ 4.26 ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

	EI-AT	EI-RF	EI-CB	EI-RT	EI-CA	Item Reliabilities	Error Variance
EI-AT1	0.425					0.180	0.820
EI-AT2	0.415					0.173	0.827
EI-AT5	0.465					0.216	0.784
EI-RF1		0.461				0.213	0.787
EI-RF5		0.426				0.182	0.818
EI-CB1			0.456			0.208	0.792
EI-CB2			0.605			0.366	0.634
EI-CB3			0.594			0.353	0.647
EI-CB4			0.654			0.428	0.572
EI-CB5			0.619			0.383	0.617
EI-RT1				0.424		0.180	0.820
EI-RT2				0.453		0.205	0.795
EI-RT3				0.471		0.222	0.778
EI-CA1					0.669	0.448	0.552
EI-CA2					0.465	0.216	0.784
EI-CA3					0.715	0.511	0.489
EI-CA4					0.711	0.505	0.495
EI-CA5					0.672	0.451	0.549
AVE	0.369	0.377	0.546	0.380	0.584		
Construct Reliability	0.744	0.746	0.855	0.753	0.874		

จากตารางที่ 4.26 พบว่า แบบจำลองความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และมีดัชนีความกลมกลืนของโครงสร้างการวัด ดังนี้ $\chi^2=426.782$, $df=243$, $\chi^2/2/df=1.76$, $p=0.000$, $GFI=0.921$, $NFI=0.862$, $CFI=0.934$, $RMSEA=0.044$ และ $SRMR=0.029$ จากค่าดัชนีดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ดัชนีมีความกลมกลืนทุกตัวผ่านเกณฑ์ ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าแบบจำลองการวัดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝงซึ่งจำแนกตามตัวแปร พบว่า ค่า CR และ AVE ของ

แบบจำลองการวัดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ มีค่า CR=0.744, AVE=0.369; CR=0.746, AVE=0.377; CR=0.855, AVE=0.546; CR=0.753, AVE=0.380 และ CR=0.874, AVE=0.584 แสดงว่าข้อคำถามหรือตัวแปรสังเกตได้มีความสัมพันธ์เฉพาะกับตัวแปรแฝงในด้านที่ตัวแปรสังเกตได้นั้นจะวัดสำคัญค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามรายข้ออยู่ระหว่าง 0.415 - 0.715

ตารางที่ 4.27 ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัดความพร้อมของทรัพยากร

	RR	Item Reliabilities	Error Variance
RR1	0.760	0.577	0.423
RR2	0.843	0.710	0.290
RR3	0.798	0.637	0.363
RR4	0.824	0.679	0.321
RR5	0.763	0.582	0.418
AVE	0.637		
Construct Reliability	0.898		

จากตารางที่ 4.27 พบว่า แบบจำลองความพร้อมของทรัพยากรสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และมีดัชนีความกลมกลืนของโครงสร้างการวัด ดังนี้ $\chi^2=3.517$, $df=4$, $\chi^2/df=0.879$, $p=0.475$, $GFI=0.997$, $NFI=0.995$, $CFI=0.999$, $RMSEA=0.048$ และ $SRMR=0.005$ จากค่าดัชนีดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ดัชนีมีความกลมกลืนทุกตัวผ่านเกณฑ์ ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าแบบจำลองการวัดความพร้อมของทรัพยากรมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝงซึ่งจำแนกตามตัวแปร พบว่า ค่า CR และ AVE ของแบบจำลองการวัดความพร้อมของทรัพยากร มีค่า CR=0.898, AVE=0.637 แสดงว่าข้อคำถามหรือตัวแปรสังเกตได้มีความสัมพันธ์เฉพาะกับตัวแปรแฝงในด้านที่ตัวแปรสังเกตได้นั้นจะวัดสำคัญค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามรายข้ออยู่ระหว่าง 0.760-0.843

ตารางที่ 4.28 ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัดประสบการณ์การเรียนรู้

	LE	Item Reliabilities	Error Variance
LE1	0.733	0.537	0.463
LE2	0.830	0.688	0.312
LE3	0.849	0.722	0.278
LE4	0.804	0.647	0.353
LE5	0.806	0.650	0.350
AVE	0.649		
Construct Reliability	0.902		

จากตารางที่ 4.28 พบว่า แบบจำลองประสบการณ์การเรียนรู้สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และมีดัชนีความกลมกลืนของโครงสร้างการวัด ดังนี้ $\chi^2=5.320$, $df=4$, $\chi^2/df=1.33$, $p=0.256$, $GFI=0.995$, $NFI=0.993$, $CFI=0.998$, $RMSEA=0.029$ และ $SRMR=0.005$ จากค่าดัชนีดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ดัชนีมีความกลมกลืนทุกตัวผ่านเกณฑ์ ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าแบบจำลองการวัดประสบการณ์การเรียนรู้มีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝงซึ่งจำแนกตามตัวแปร พบว่า ค่า CR และ AVE ของแบบจำลองการวัดประสบการณ์การเรียนรู้ มีค่า $CR=0.902$, $AVE=0.649$ แสดงว่า ข้อคำถามหรือตัวแปรสังเกตได้มีความสัมพันธ์เฉพาะกับตัวแปรแฝงในด้านที่ตัวแปรสังเกตได้นั้นจะวัดสำคัญค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามรายข้ออยู่ระหว่าง 0.733-0.849

ตารางที่ 4.29 ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัดการเติบโตของเทคโนโลยี

	TG	Item Reliabilities	Error Variance
TG1	0.695	0.484	0.516
TG2	0.750	0.562	0.438
TG3	0.779	0.607	0.393
TG4	0.808	0.652	0.348
TG5	0.805	0.648	0.352
AVE	0.591		
Construct Reliability	0.878		

จากตารางที่ 4.29 พบว่า แบบจำลองการเติบโตของเทคโนโลยีสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และมีดัชนีความกลมกลืนของโครงสร้างการวัด ดังนี้ $\chi^2=18.188$, $df=5$, $\chi^2/df=3.638$, $p=0.003$, $GFI=0.983$, $NFI=0.972$, $CFI=0.979$, $RMSEA=0.081$ และ $SRMR=0.019$ จากค่าดัชนีดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ดัชนีมีความกลมกลืนทุกตัวผ่านเกณฑ์ ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าแบบจำลองการวัดการเติบโตของเทคโนโลยีมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝงซึ่งจำแนกตามตัวแปร พบว่า ค่า CR และ AVE ของแบบจำลองการวัดการเติบโตของเทคโนโลยี มีค่า $CR=0.878$, $AVE=0.591$ แสดงว่า ข้อคำถามหรือตัวแปรสังเกตได้มีความสัมพันธ์เฉพาะกับตัวแปรแฝงในด้านที่ตัวแปรสังเกตได้นั้นจะวัดสำคัญค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามรายข้ออยู่ระหว่าง 0.695-0.808

ตารางที่ 4.30 ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัดการสนับสนุนของรัฐบาล

	GS	Item Reliabilities	Error Variance
GS1	0.823	0.678	0.322
GS2	0.841	0.707	0.293
GS3	0.891	0.794	0.206
GS4	0.899	0.808	0.192
GS5	0.895	0.801	0.199
GS6	0.710	0.505	0.495
AVE	0.715		
Construct Reliability	0.937		

จากตารางที่ 4.30 พบว่า แบบจำลองการสนับสนุนของรัฐบาลสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และมีดัชนีความกลมกลืนของโครงสร้างการวัด ดังนี้ $\chi^2=21.525$, $df=6$, $\chi^2/df=3.588$, $p=0.001$, $GFI=0.982$, $NFI=0.988$, $CFI=0.991$, $RMSEA=0.081$ และ $SRMR=0.026$ จากค่าดัชนีดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ดัชนีมีความกลมกลืนทุกตัวผ่านเกณฑ์ ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าแบบจำลองการวัดการสนับสนุนของรัฐบาลมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝงซึ่งจำแนกตามตัวแปร พบว่า ค่า CR และ AVE ของแบบจำลองการสนับสนุนของรัฐบาล มีค่า $CR=0.937$, $AVE=0.715$ แสดงว่า ข้อคำถามหรือตัวแปรสังเกตได้มีความสัมพันธ์เฉพาะกับตัวแปรแฝงในด้านที่ตัวแปรสังเกตได้นั้นจะวัดสำคัญค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามรายข้ออยู่ระหว่าง 0.710-0.899

ตารางที่ 4.31 ผลการวิเคราะห์โมเดลการวัดการตอบสนองของตลาด

	MR	Item Reliabilities	Error Variance
MR1	0.821	0.675	0.325
MR2	0.856	0.732	0.268
MR3	0.844	0.712	0.288
MR4	0.839	0.704	0.296
MR5	0.804	0.646	0.354
AVE	0.694		
Construct Reliability	0.919		

จากตารางที่ 4.31 พบว่า แบบจำลองการตอบสนองของตลาดสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และมีดัชนีความกลมกลืนของโครงสร้างการวัด ดังนี้ $\chi^2=9.156$, $df=3$, $\chi^2/df=3.052$, $p=0.027$, $GFI=0.991$, $NFI=0.992$, $CFI=0.994$, $RMSEA=0.072$ และ $SRMR=0.011$ จากค่าดัชนีดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ดัชนีมีความกลมกลืนทุกตัวผ่านเกณฑ์ ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าแบบจำลองการวัดการตอบสนองของตลาดมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝงซึ่งจำแนกตามตัวแปร พบว่า ค่า CR และ AVE ของแบบจำลองการตอบสนองของตลาด มีค่า $CR=0.919$, $AVE=0.694$ แสดงว่า ข้อคำถามหรือตัวแปรสังเกตได้มีความสัมพันธ์เฉพาะกับตัวแปรแฝงในด้านที่ตัวแปรสังเกตได้นั้นจะวัดสำคัญค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามรายข้ออยู่ระหว่าง 0.804-0.856

ตารางที่ 4.32 ผลการวิเคราะห์โมเดลความได้เปรียบในการแข่งขัน

	CA	Item Reliabilities	Error Variance
CA1	0.746	0.557	0.443
CA2	0.792	0.627	0.373
CA3	0.790	0.623	0.377
CA4	0.784	0.614	0.386
CA5	0.768	0.590	0.410
AVE	0.602		
Construct Reliability	0.883		

จากตารางที่ 4.32 พบว่า แบบจำลองความได้เปรียบในการแข่งขันสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และมีดัชนีความกลมกลืนของโครงสร้างการวัด ดังนี้ $\chi^2=10.238$, $df=4$, $\chi^2/df=2.559$, $p=0.037$, $GFI=0.990$, $NFI=0.984$, $CFI=0.990$, $RMSEA=0.063$ และ $SRMR=0.016$ จากค่าดัชนีดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ดัชนีมีความกลมกลืนทุกตัวผ่านเกณฑ์ ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าแบบจำลองการวัดความได้เปรียบในการแข่งขันมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝงซึ่งจำแนกตามตัวแปร พบว่า ค่า CR และ AVE ของแบบจำลองความได้เปรียบในการแข่งขัน มีค่า $CR=0.883$, $AVE=0.602$ แสดงว่า ข้อคำถามหรือตัวแปรสังเกตได้มีความสัมพันธ์เฉพาะกับตัวแปรแฝงในด้านที่ตัวแปรสังเกตได้นั้นจะวัดสำคัญค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามรายข้ออยู่ระหว่าง 0.746-0.792

ตารางที่ 4.33 ผลการวิเคราะห์โมเดลการสร้างคุณค่าร่วม

	VC	Item Reliabilities	Error Variance
VC1	0.761	0.579	0.421
VC2	0.713	0.509	0.491
VC3	0.779	0.606	0.394
VC4	0.758	0.574	0.426
VC5	0.786	0.619	0.381
AVE	0.577		
Construct Reliability	0.872		

จากตารางที่ 4.33 พบว่า แบบจำลองการสร้างคุณค่าร่วมสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และมีดัชนีความกลมกลืนของโครงสร้างการวัด ดังนี้ $\chi^2=8.560$, $df=4$, $\chi^2/df=2.14$, $p=0.037$, $GFI=0.992$, $NFI=0.985$, $CFI=0.992$, $RMSEA=0.053$ และ $SRMR=0.008$ จากค่าดัชนีดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ดัชนีมีความกลมกลืนทุกตัวผ่านเกณฑ์ ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าแบบจำลองการวัดการสร้างคุณค่าร่วมมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝงซึ่งจำแนกตามตัวแปร พบว่า ค่า CR และ AVE ของแบบจำลองการสร้างคุณค่าร่วมมีค่า $CR=0.872$, $AVE=0.577$ แสดงว่า ข้อคำถามหรือตัวแปรสังเกตได้มีความสัมพันธ์เฉพาะกับตัวแปรแฝงในด้านที่ตัวแปรสังเกตได้นั้นจะวัดสำคัญค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามรายข้ออยู่ระหว่าง 0.713-0.786

ตารางที่ 4.34 ผลการวิเคราะห์โมเดลความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

	BS	Item Reliabilities	Error Variance
BS1	0.791	0.626	0.374
BS2	0.791	0.625	0.375
BS3	0.785	0.616	0.384
BS4	0.856	0.733	0.267
BS5	0.710	0.505	0.495
BS6	0.654	0.428	0.572
AVE	0.589		
Construct Reliability	0.895		

จากตารางที่ 4.34 พบว่า แบบจำลองความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และมีดัชนีความกลมกลืนของโครงสร้างการวัด ดังนี้ $\chi^2=14.170$, $df=8$, $\chi^2/df=1.771$, $p=0.077$, $GFI=0.989$, $NFI=0.986$, $CFI=0.994$, $RMSEA=0.044$ และ $SRMR=0.014$ จากค่าดัชนีดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ดัชนีมีความกลมกลืนทุกตัวผ่านเกณฑ์ ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าแบบจำลองการวัดความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเมื่อพิจารณาความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝงซึ่งจำแนกตามตัวแปร พบว่า ค่า CR และ AVE ของแบบจำลองความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจมีค่า $CR=0.895$, $AVE=0.589$ แสดงว่า ข้อคำถามหรือตัวแปรสังเกตได้มีความสัมพันธ์เฉพาะกับตัวแปรแฝงในด้านที่ตัวแปรสังเกตได้นั้นจะวัดสำคัญค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ พบว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามรายข้ออยู่ระหว่าง 0.654-0.856

4.2.3 ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงจำแนก

การตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบจำลองการวัด ประกอบด้วย 1) การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบจำลองการวัด เป็นการตรวจสอบความสอดคล้องของตัวแปรสังเกตได้ที่ใช้ในการวัดตัวแปรแฝงของแต่ละองค์ประกอบว่าเป็นไปตามทฤษฎีหรือไม่ และ 2) การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเสมือน เป็นการตรวจสอบความสอดคล้องภายในของตัวแปรแฝง แต่ละตัวแปร และการตรวจสอบความตรงเชิงจำแนก เป็นการตรวจสอบความแตกต่างระหว่าง ตัวแปรแฝงในแบบจำลองสมการโครงสร้าง โดยรายละเอียดมีดังนี้

4.2.3.1 ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างแบบจำลองการวัดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันในการตรวจสอบแบบจำลองการวัดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ โดยแสดงดังตารางที่ 4.35 และภาพที่ 4.1

ตารางที่ 4.35 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของการวัดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ตัวแปรแฝง ตัวแปรสังเกตได้	EI-AT		EI-RF		EI-CB		EI-RT		EI-CA		EI		R ²
	λ	S.E.	λ	S.E.	λ	S.E.	λ	S.E.	λ	S.E.	λ	S.E.	
EI-AT 1	1.402***	0.187											0.424
EI-AT 2	1.000***	-											0.495
EI-AT 3	0.670***	0.165											0.264
EI-AT 4	0.937***	0.219											0.301
EI-AT 5	1.852***	0.309											0.538
EI-RF 6			1.045***	0.147									0.438
EI-RF 7			1.000***	-									0.525
EI-RF 8			0.271***	0.059									0.324
EI-RF 9			0.806***	0.152									0.415
EI-RF 10			0.982***	0.160									0.515
EI-CB 11					0.442***	0.052							0.728
EI-CB 12					1.000***	-							0.437
EI-CB 13					1.090***	0.098							0.687
EI-CB 14					0.996***	0.078							0.727
EI-CB 15					1.296***	0.099							0.734
EI-RT 16							.854***	0.109					0.604
EI-RT 17							1.000***	-					0.530

ตารางที่ 4.35 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของการวัดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (ต่อ)

ตัวแปรแฝง ตัวแปรสังเกตได้	EI-AT		EI-RF		EI-CB		EI-RT		EI-CA		EI		R ²
	λ	S.E.	λ	S.E.	λ	S.E.	λ	S.E.	λ	S.E.	λ	S.E.	
EI-RT 18							1.115***	0.152					0.526
EI-RT 19							0.855***	0.119					0.459
EI-RT 20							0.368*	0.164					0.132
EI-CA 21									2.289***	0.245			0.502
EI-CA 22									1.000***	-			0.713
EI-CA 23									2.139***	0.224			0.747
EI-CA 24									2.437***	0.250			0.793
EI-CA 25									2.349***	0.255			0.709
EI-AT											1.000***	-	0.899
EI-RF											2.472***	0.384	0.834
EI-CB											1.707***	0.282	0.798
EI-RT											1.304***	0.221	0.815
EI-CA											2.137***	0.409	0.888

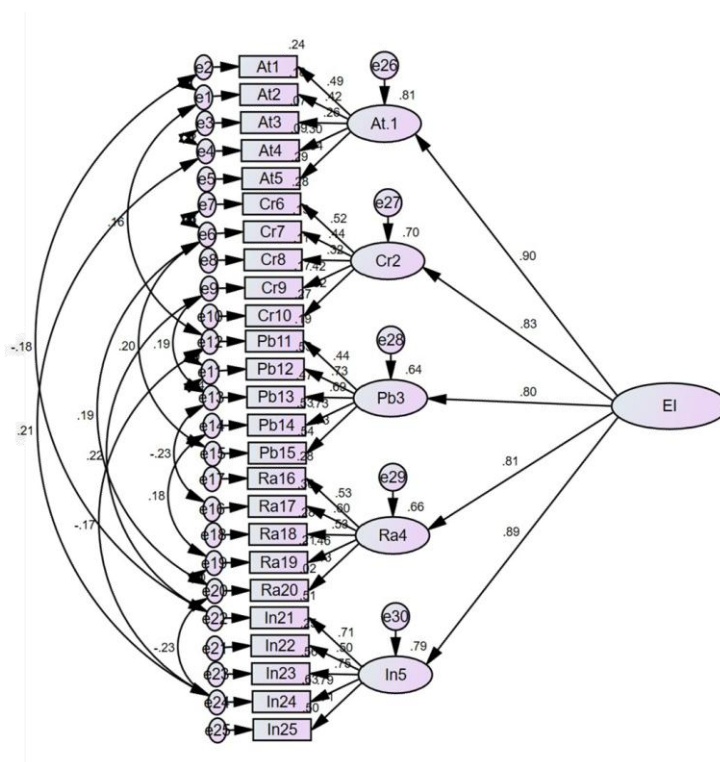
ตารางที่ 4.35 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของการวัดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (ต่อ)

ตัวแปรแฝง ตัวแปรสังเกตได้	EI-AT		EI-RF		EI-CB		EI-RT		EI-CA		EI		R ²
	λ	S.E.	λ	S.E.	λ	S.E.	λ	S.E.	λ	S.E.	λ	S.E.	
การปรับค่า MI	χ ²		df		χ ² /df		CFI		TLI		RMR		RMSEA
เกณฑ์					<3		>0.90		>0.90		<0.08		<0.08
ก่อนปรับ	802.167		270		2.971		0.810		0.789		0.045		0.070
ปรับครั้งที่ 1 (e19-e20)	755.640		269		2.809		0.826		0.806		0.042		0.067
ปรับครั้งที่ 2 (e1-e2)	708.873		268		2.645		0.843		0.824		0.041		0.064
ปรับครั้งที่ 3 (e3-e4)	691.055		267		2.588		0.849		0.830		0.041		0.063
ปรับครั้งที่ 4 (e6-e7)	667.366		266		2.509		0.857		0.838		0.039		0.061
ปรับครั้งที่ 5 (e20-e24)	647.707		265		2.444		0.863		0.845		0.038		0.060
ปรับครั้งที่ 6 (e11-e12)	630.239		264		2.387		0.869		0.851		0.038		0.059
ปรับครั้งที่ 7 (e9-e22)	610.098		263		2.319		0.876		0.859		0.037		0.058
ปรับครั้งที่ 8 (e13-e13)	594.001		262		2.267		0.882		0.864		0.037		0.056
ปรับครั้งที่ 9 (e6-e20)	576.892		261		2.210		0.887		0.870		0.034		0.055
ปรับครั้งที่ 10 (e9-e13)	562.199		260		2.162		0.892		0.876		0.033		0.054
ปรับครั้งที่ 11 (e4-e24)	548.762		259		2.118		0.897		0.880		0.033		0.053
ปรับครั้งที่ 12 (e6-e15)	536.218		258		2.078		0.901		0.885		0.032		0.052
ปรับครั้งที่ 13 (e14-e19)	524.363		257		2.040		0.905		0.889		0.032		0.051
ปรับครั้งที่ 14 (e2-e22)	513.502		256		2.005		0.908		0.892		0.031		0.050

ตารางที่ 4.35 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของการวัดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (ต่อ)

ตัวแปรแฝง	At		Cr		Pb		Ra		In		EI		R ²
ตัวแปรสังเกตได้	λ	S.E.	λ	S.E.	λ	S.E.	λ	S.E.	λ	S.E.	λ	S.E.	
การปรับค่า MI	χ ²		df		χ ² /df		CFI		TLI		RMR		RMSEA
เกณฑ์					<3		>0.90		>0.90		<0.08		<0.08
ก่อนปรับ	802.167		270		2.971		0.810		0.789		0.045		0.070
ปรับครั้งที่ 15 (e1-e12)	502.934		255		1.972		0.912		0.896		0.031		0.049
ปรับครั้งที่ 16 (e12-e24)	492.529		254		1.939		0.915		0.899		0.031		0.049
ปรับครั้งที่ 17 (e11-e13)	478.827		253		1.892		0.919		0.904		0.031		0.047
ผลการตรวจสอบ					ผ่าน		ผ่าน		ผ่าน		ผ่าน		ผ่าน

หมายเหตุ λ หมายถึง ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading), S.E. หมายถึง ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standard error) *p-value < 0.05, **p-value < 0.01, ***p-value < 0.001

รูปที่ 4.1 แบบจำลองการวัดองค์ประกอบของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

จากตารางที่ 4.35 พบว่า การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ มีค่าดัชนีความสอดคล้องก่อนปรับแบบจำลองการวัดไม่ผ่านเกณฑ์การพิจารณา แสดงว่า แบบจำลองการวัดยังไม่มี ความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ จึงทำการปรับค่าความแปรปรวนร่วม (Covariance) ของความสัมพันธ์ระหว่าง 2 ตัวแปร ซึ่งพิจารณาจากค่า Modification Indices (MI) ที่มีค่ามากที่สุดและเหมาะสมที่สุด โดยการปรับดัชนีความสอดคล้องแสดงดังภาพที่ 4.1 และหลังจากปรับค่าดัชนีความสอดคล้องแล้วพบว่า ค่าไคสแควร์สัมพันธ์ (χ^2/df) เท่ากับ 1.892 ซึ่งน้อยกว่า 3 ค่าดัชนีวัดความกลมกลืนเปรียบเทียบ (CFI) เท่ากับ 0.919 และค่าดัชนีวัดความสอดคล้องเปรียบเทียบของ Tucker และ Lewis (TLI) เท่ากับ 0.904 ซึ่งมากกว่า 0.90 และค่าเฉลี่ยการเปรียบเทียบขนาดของความแปรปรวนและความแปรปรวนร่วมระหว่างตัวแปรของประชากร (RMR) เท่ากับ 0.031 และค่ารากที่สองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) เท่ากับ 0.047 ซึ่งน้อยกว่า 0.08 ทำให้ค่าดัชนีวัดความสอดคล้อง ทั้งหมดผ่านเกณฑ์การพิจารณา (Hair et al., 2019) จึงสรุปได้ว่า องค์ประกอบของการวัดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EI) ถูกวัดด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ทักษะ (At) 2) การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Cr) 3) การควบคุม

พฤติกรรมที่รับรู้ (Pb) 4) การรับความเสี่ยง (Ra) และ 5) ความริเริ่ม (In) โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (λ) ระหว่าง 0.0271-2.437 (p-value<0.001-0.05)

4.2.3.2 ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างแบบจำลองการวัดความพร้อมของทรัพยากร

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันในการตรวจสอบแบบจำลองการวัดความพร้อมของทรัพยากร โดยแสดงดังตารางที่ 4.36 และภาพที่ 4.2

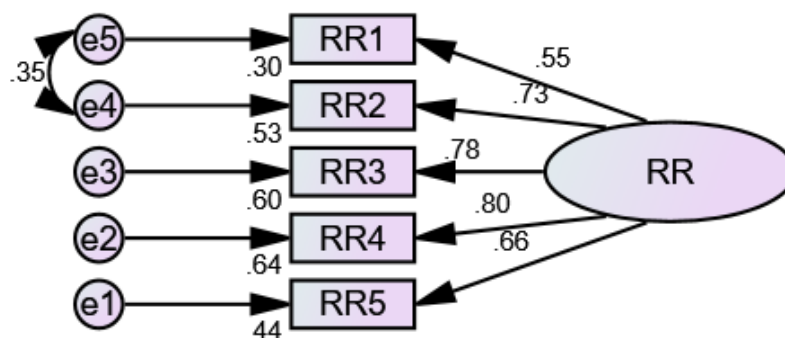
ตารางที่ 4.36 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของการวัดความพร้อมของทรัพยากร

ตัวแปรแฝง ตัวแปรสังเกตได้	RR					R ²	
	λ		S.E.				
RR1	0.435***		0.034			0.304	
RR2	0.224***		0.021			0.532	
RR3	0.152***		0.015			0.603	
RR4	0.170***		0.019			0.641	
RR5	0.287***		0.024			0.441	
การปรับค่า MI	χ^2	df	χ^2/df	CFI	TLI	RMR	RMSEA
เกณฑ์			<3	>0.90	>0.90	<0.08	<0.08
ก่อนปรับ	38.566	5	7.7132	0.956	0.912	0.021	0.130
ปรับครั้งที่ 1 (e4-e5)	3.517	4	0.879	1.000	1.002	0.005	0.000
ผลการตรวจสอบ	ผ่าน		ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน

หมายเหตุ λ หมายถึง ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading)

S.E. หมายถึง ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standard error)

*p-value < 0.05, **p-value < 0.01, ***p-value < 0.001

รูปที่ 4.2 แบบจำลองการวัดองค์ประกอบของความพร้อมของทรัพยากร

จากตารางที่ 4.36 พบว่า การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของความพร้อมของทรัพยากร มีค่าดัชนีความสอดคล้องก่อนปรับแบบจำลองการวัดไม่ผ่านเกณฑ์การพิจารณา จึงต้องปรับค่าดัชนีความสอดคล้องโดยพิจารณาจากค่า Modification Indices โดยการปรับดัชนีความสอดคล้องแสดงดังภาพที่ 4.2 หลังจากปรับค่าดัชนีความสอดคล้องแล้ว พบว่า ค่าไคสแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df) เท่ากับ 0.879 ซึ่งน้อยกว่า 3 ค่าดัชนีวัดความกลมกลืนเปรียบเทียบ (CFI) เท่ากับ 1.000 และค่าดัชนีวัดความสอดคล้องเปรียบเทียบของ Tucker และ Lewis (TLI) เท่ากับ 1.002 ซึ่งมากกว่า 0.90 และค่าเฉลี่ยการเปรียบเทียบขนาดของความแปรปรวน และความแปรปรวนร่วมระหว่างตัวแปรของประชากร (RMR) เท่ากับ 0.005 และค่ารากที่สองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.08 ทำให้ค่าดัชนีวัดความสอดคล้องทั้งหมดผ่านเกณฑ์การพิจารณา (Hair et al., 2019) จึงสรุปได้ว่า องค์ประกอบในการวัดความพร้อมของทรัพยากร (RR) มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งสามารถวัดด้วยตัวแปรสังเกตได้ 5 ตัวแปร โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (λ) อยู่ระหว่าง 0.152-0.435 ($p\text{-value}<0.001$)

4.2.3.3 ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างแบบจำลองการวัดประสบการณ์การเรียนรู้

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันในการตรวจสอบแบบจำลองการวัดประสบการณ์การเรียนรู้ โดยแสดงดังตารางที่ 4.37 และภาพที่ 4.3

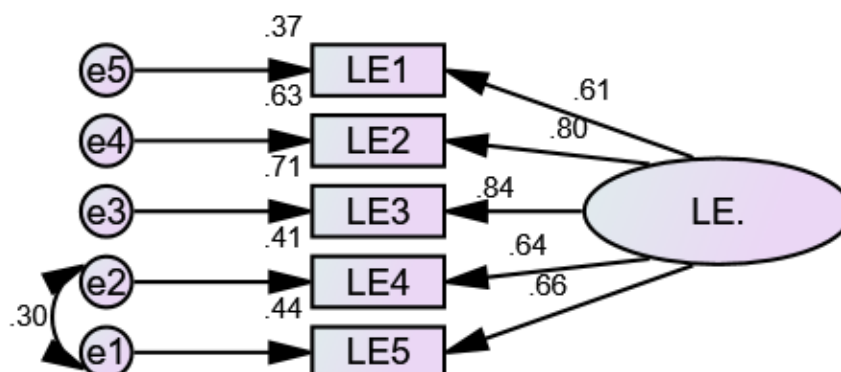
ตารางที่ 4.37 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของการวัดประสบการณ์การเรียนรู้

ตัวแปรแฝง ตัวแปรสังเกตได้	LE						R ²
	λ		S.E.				
LE1	0.210***		0.017				0.368
LE2	0.150***		0.016				0.633
LE3	0.111***		0.014				0.708
LE4	0.269***		0.022				0.411
LE5	0.220***		0.018				0.441
การปรับค่า MI	χ ²	df	χ ² /df	CFI	TLI	RMR	RMSEA
เกณฑ์			<3	>0.90	>0.90	<0.08	<0.08
ก่อนปรับ	32.811	5	6.5622	0.964	0.929	0.015	0.118
ปรับครั้งที่ 1 (e1-e2)	5.320	4	1.33	0.998	0.996	0.005	0.029
ผลการตรวจสอบ			ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน

หมายเหตุ λ หมายถึง ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading)

S.E. หมายถึง ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standard error)

*p-value < 0.05, **p-value < 0.01, ***p-value < 0.001

รูปที่ 4.3 แบบจำลองการวัดองค์ประกอบของประสบการณ์การเรียนรู้

จากตารางที่ 4.37 พบว่า การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของประสบการณ์การเรียนรู้ มีค่าดัชนีความสอดคล้องก่อนปรับแบบจำลองการวัดไม่ผ่านเกณฑ์การพิจารณา จึงต้องปรับค่าดัชนีความสอดคล้องโดยพิจารณาจากค่า Modification Indices โดยการปรับดัชนีความสอดคล้องแสดงดังภาพที่ 4.3 หลังจากปรับค่าดัชนีความสอดคล้องแล้ว พบว่า ค่าไคสแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df) เท่ากับ 1.33 ซึ่งน้อยกว่า 3 ค่าดัชนีวัดความกลมกลืนเปรียบเทียบ (CFI) เท่ากับ 0.998 และค่าดัชนีวัดความสอดคล้องเปรียบเทียบของ Tucker และ Lewis (TLI) เท่ากับ 0.996 ซึ่งมากกว่า 0.90 และค่าเฉลี่ยการเปรียบเทียบขนาดของความแปรปรวน และความแปรปรวนร่วมระหว่างตัวแปรของประชากร (RMR) เท่ากับ 0.005 และค่ารากที่สองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) เท่ากับ 0.029 ซึ่งน้อยกว่า 0.08 ทำให้ค่าดัชนีวัดความสอดคล้องทั้งหมดผ่านเกณฑ์การพิจารณา (Hair et al., 2019) จึงสรุปได้ว่า องค์ประกอบในการวัดประสบการณ์การเรียนรู้ (LE) มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งสามารถวัดด้วยตัวแปรสังเกตได้ 5 ตัวแปร โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (λ) อยู่ระหว่าง 0.111-0.269 ($p\text{-value}<0.001$)

4.2.3.4 ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างแบบจำลองการวัดการเติบโตของเทคโนโลยี

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันในการตรวจสอบแบบจำลองการวัดการเติบโตของเทคโนโลยี โดยแสดงดังตารางที่ 4.38 และภาพที่ 4.4

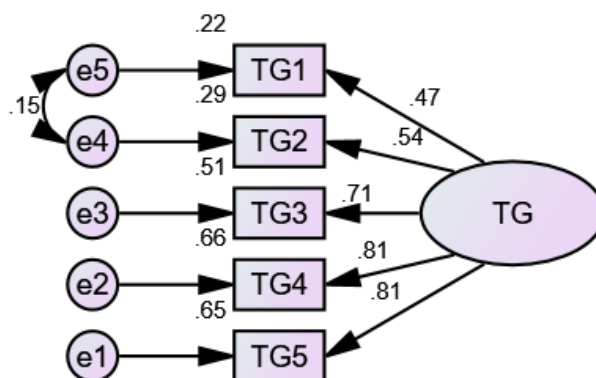
ตารางที่ 4.38 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของการวัดการเติบโตของเทคโนโลยี

ตัวแปรแฝง	TG		R ²				
ตัวแปรสังเกตได้	λ	S.E.					
TG1	0.449***	0.034	0.218				
TG2	0.546***	0.042	0.288				
TG3	0.225***	0.020	0.506				
TG4	0.142***	0.016	0.659				
TG5	0.142***	0.016	0.651				
การปรับค่า MI	χ^2	df	χ^2/df	CFI	TLI	RMR	RMSEA
เกณฑ์			<3	>0.90	>0.90	<0.08	<0.08
ก่อนปรับ	18.188	5	3.637	0.979	0.958	0.019	0.081
ปรับครั้งที่ 1 (e4-e5)	10.787	4	2.696	0.989	0.973	0.011	0.065
ผลการตรวจสอบ			ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน

หมายเหตุ λ หมายถึง ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading)

S.E. หมายถึง ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standard error)

*p-value < 0.05, **p-value < 0.01, ***p-value < 0.001

รูปที่ 4.4 แบบจำลองการวัดองค์ประกอบของการเติบโตของเทคโนโลยี

จากตารางที่ 4.38 พบว่า การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของการเติบโตของเทคโนโลยี มีค่าดัชนีความสอดคล้องก่อนปรับแบบจำลองการวัดไม่ผ่านเกณฑ์การพิจารณา จึงต้องปรับค่าดัชนีความสอดคล้องโดยพิจารณาจากค่า Modification Indices โดยการปรับดัชนีความสอดคล้องแสดงดังภาพที่ 4.4 หลังจากปรับค่าดัชนีความสอดคล้องแล้ว พบว่า ค่าไคสแควร์สัมพันธ์ (χ^2/df) เท่ากับ 2.696 ซึ่งน้อยกว่า 3 ค่าดัชนีวัดความกลมกลืนเปรียบเทียบ (CFI) เท่ากับ 0.989 และค่าดัชนีวัดความสอดคล้องเปรียบเทียบของ Tucker และ Lewis (TLI) เท่ากับ 0.973 ซึ่งมากกว่า 0.90 และค่าเฉลี่ยการเปรียบเทียบขนาดของความแปรปรวน และความแปรปรวนร่วมระหว่างตัวแปรของประชากร (RMR) เท่ากับ 0.011 และค่ารากที่สองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) เท่ากับ 0.065 ซึ่งน้อยกว่า 0.08 ทำให้ค่าดัชนีวัดความสอดคล้องทั้งหมดผ่านเกณฑ์การพิจารณา (Hair et al., 2019) จึงสรุปได้ว่า องค์ประกอบในการวัดการเติบโตของเทคโนโลยี (TG) มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งสามารถวัดด้วยตัวแปรสังเกตได้ 5 ตัวแปร โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (λ) อยู่ระหว่าง 0.142-0.546 (p-value<0.001)

4.2.3.5 ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างแบบจำลองการวัดการสนับสนุนของรัฐบาล

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันในการตรวจสอบแบบจำลองการวัดการสนับสนุนของรัฐบาล โดยแสดงดังตารางที่ 4.39 และภาพที่ 4.5

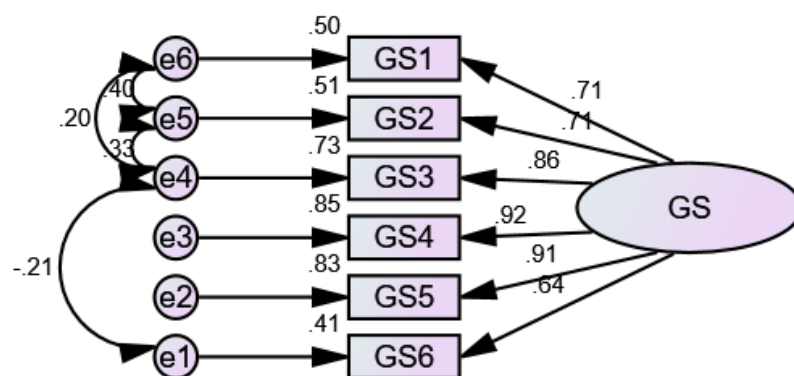
ตารางที่ 4.39 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของการวัดการสนับสนุนของรัฐบาล

ตัวแปรแฝง	GS		R ²				
ตัวแปรสังเกตได้	λ	S.E.					
GS1	0.722***	0.056	0.499				
GS2	0.636***	0.05	0.509				
GS3	0.444***	0.041	0.735				
GS4	0.236***	0.028	0.85				
GS5	0.265***	0.029	0.825				
GS6	0.658***	0.049	0.409				
การปรับค่า MI	χ^2	df	χ^2/df	CFI	TLI	RMR	RMSEA
เกณฑ์			<3	>0.90	>0.90	<0.08	<0.08
ก่อนปรับ	101.492	9	11.276	0.948	0.913	0.054	0.160
ปรับครั้งที่ 1 (e5-e6)	58.591	8	7.323	0.971	0.947	0.041	0.126
ปรับครั้งที่ 2 (e5-e6)	39.880	7	5.697	0.981	0.960	0.035	0.108
ปรับครั้งที่ 3 (e1-e4)	21.525	6	3.587	0.991	0.978	0.026	0.081
ปรับครั้งที่ 4 (e1-e4)	9.643	5	1.928	0.997	0.992	0.020	0.048
ผลการตรวจสอบ			ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน

หมายเหตุ λ หมายถึง ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading)

S.E. หมายถึง ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standard error)

*p-value < 0.05, **p-value < 0.01, ***p-value < 0.001

รูปที่ 4.5 แบบจำลองการวัดองค์ประกอบของการสนับสนุนของรัฐบาล

จากตารางที่ 4.39 พบว่า การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของการสนับสนุนของรัฐบาล มีค่าดัชนีความสอดคล้องก่อนปรับแบบจำลองการวัดไม่ผ่านเกณฑ์การพิจารณา จึงต้องปรับค่าดัชนีความสอดคล้องโดยพิจารณาจากค่า Modification Indices โดยการปรับดัชนีความสอดคล้องแสดงดังภาพที่ 4.5 หลังจากปรับค่าดัชนีความสอดคล้องแล้ว พบว่า ค่าไคสแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df) เท่ากับ 1.928 ซึ่งน้อยกว่า 3 ค่าดัชนีวัดความกลมกลืนเปรียบเทียบ (CFI) เท่ากับ 0.997 และค่าดัชนีวัดความสอดคล้องเปรียบเทียบของ Tucker และ Lewis (TLI) เท่ากับ 0.992 ซึ่งมากกว่า 0.90 และค่าเฉลี่ยการเปรียบเทียบขนาดของความแปรปรวน และความแปรปรวนร่วมระหว่างตัวแปรของประชากร (RMR) เท่ากับ 0.020 และค่ารากที่สองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) เท่ากับ 0.048 ซึ่งน้อยกว่า 0.08 ทำให้ค่าดัชนีวัดความสอดคล้องทั้งหมดผ่านเกณฑ์การพิจารณา (Hair et al., 2019) จึงสรุปได้ว่า องค์ประกอบในการวัดการสนับสนุนของรัฐบาล (GS) มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งสามารถวัดด้วยตัวแปรสังเกตได้ 6 ตัวแปร โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (λ) อยู่ระหว่าง 0.236-0.722 (p-value<0.001

4.2.3.6 ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างแบบจำลองการวัดการตอบสนองของตลาด

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันในการตรวจสอบแบบจำลองการวัดการตอบสนองของตลาด โดยแสดงดังตารางที่ 4.40 และภาพที่ 4.6

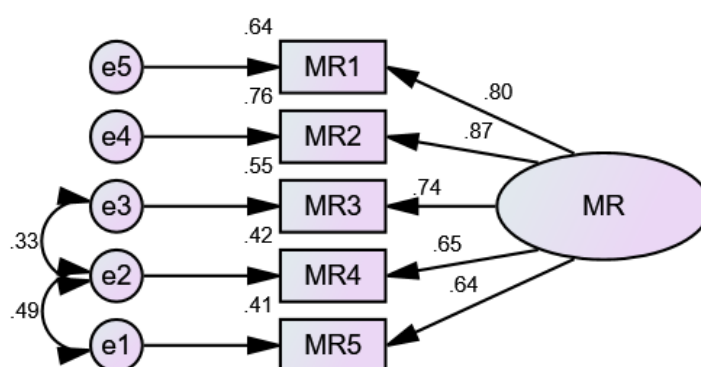
ตารางที่ 4.40 ผลการวิเคราะห์ห้องค์ประกอบเชิงยืนยันของการวัดการตอบสนองของตลาด

ตัวแปรแฝง	MR		R ²				
ตัวแปรสังเกตได้	λ	S.E.					
MR1	0.210***	0.021	0.641				
MR2	0.166***	0.023	0.764				
MR3	0.315***	0.028	0.554				
MR4	0.287***	0.021	0.423				
MR5	0.332***	0.027	0.409				
การปรับค่า MI	χ^2	df	χ^2/df	CFI	TLI	RMR	RMSEA
เกณฑ์			<3	>0.90	>0.90	<0.08	<0.08
ก่อนปรับ	128.667	5	25.733	0.886	0.772	0.035	0.249
ปรับครั้งที่ 1 (e1-e2)	55.745	4	13.936	0.952	0.881	0.023	0.180
ปรับครั้งที่ 2 (e2-e3)	9.156	3	3.052	0.994	0.981	0.011	0.072
ผลการตรวจสอบ			ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน

หมายเหตุ λ หมายถึง ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading)

S.E. หมายถึง ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standard error)

*p-value < 0.05, **p-value < 0.01, ***p-value < 0.001

รูปที่ 4.6 แบบจำลองการวัดองค์ประกอบของการตอบสนองของตลาด

จากตารางที่ 4.40 พบว่า การวิเคราะห์ห้องค์ประกอบเชิงยืนยันของการตอบสนองของตลาด มีค่าดัชนีความสอดคล้องก่อนปรับแบบจำลองการวัดไม่ผ่านเกณฑ์การพิจารณา จึงต้องปรับค่าดัชนีความสอดคล้องโดยพิจารณาจากค่า Modification Indices โดยการปรับดัชนีความสอดคล้องแสดง

ดังภาพที่ 4.6 หลังจากปรับค่าดัชนีความสอดคล้องแล้ว พบว่า ค่าไคสแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df) เท่ากับ 3.052 ซึ่งมากกว่า 3 เล็กน้อย อยู่ในเกณฑ์ที่รับได้ ค่าดัชนีวัดความกลมกลืนเปรียบเทียบ (CFI) เท่ากับ 0.994 และค่าดัชนีวัดความสอดคล้องเปรียบเทียบของ Tucker และ Lewis (TLI) เท่ากับ 0.981 ซึ่งมากกว่า 0.90 และค่าเฉลี่ยการเปรียบเทียบขนาดของความแปรปรวน และความแปรปรวนร่วมระหว่างตัวแปรของประชากร (RMR) เท่ากับ 0.011 และค่ารากที่สองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) เท่ากับ 0.072 ซึ่งน้อยกว่า 0.08 ทำให้ค่าดัชนีวัดความสอดคล้องทั้งหมดผ่านเกณฑ์การพิจารณา (Hair et al., 2019) จึงสรุปได้ว่า องค์ประกอบในการวัดการตอบสนองของตลาด (MR) มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งสามารถวัดด้วยตัวแปรสังเกตได้ 5 ตัวแปร โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (λ) อยู่ระหว่าง 0.166-0.332 ($p\text{-value} < 0.001$)

4.2.3.7 ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างแบบจำลองการวัดความได้เปรียบในการแข่งขัน

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันในการตรวจสอบแบบจำลองการวัดความได้เปรียบในการแข่งขัน โดยแสดงดังตารางที่ 4.41 และภาพที่ 4.7

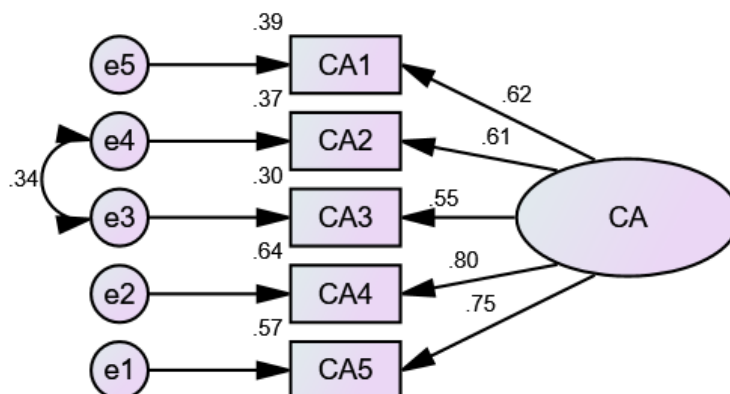
ตารางที่ 4.41 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของการวัดความได้เปรียบในการแข่งขัน

ตัวแปรแฝง	CA		R ²				
ตัวแปรสังเกตได้	λ	S.E.					
CA1	0.298***	0.025	0.389				
CA2	0.338***	0.028	0.370				
CA3	0.593***	0.047	0.301				
CA4	0.115***	0.014	0.642				
CA5	0.185***	0.019	0.57				
การปรับค่า MI	χ^2	df	χ^2/df	CFI	TLI	RMR	RMSEA
เกณฑ์			<3	>0.90	>0.90	<0.08	<0.08
ก่อนปรับ	46.484	5	9	0.935	0.870	0.029	0.144
ปรับครั้งที่ 1 (e3-e4)	10.238	4	2.559	0.990	0.976	0.016	0.063
ผลการตรวจสอบ			ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน

หมายเหตุ λ หมายถึง ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading)

S.E. หมายถึง ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standard error)

*p-value < 0.05, **p-value < 0.01, ***p-value < 0.001

รูปที่ 4.7 แบบจำลองการวัดองค์ประกอบของความได้เปรียบในการแข่งขัน

จากตารางที่ 4.41 พบว่า การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของความได้เปรียบในการแข่งขัน มีค่าดัชนีความสอดคล้องก่อนปรับแบบจำลองการวัดไม่ผ่านเกณฑ์การพิจารณา จึงต้องปรับค่าดัชนีความสอดคล้องโดยพิจารณาจากค่า Modification Indices โดยการปรับดัชนีความสอดคล้องแสดงดังภาพที่ 4.7 หลังจากปรับค่าดัชนีความสอดคล้องแล้ว พบว่า ค่าไคสแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df) เท่ากับ 2.559 ซึ่งน้อยกว่า 3 ค่าดัชนีวัดความกลมกลืนเปรียบเทียบ (CFI) เท่ากับ 0.990 และค่าดัชนีวัดความสอดคล้องเปรียบเทียบของ Tucker และ Lewis (TLI) เท่ากับ 0.976 ซึ่งมากกว่า 0.90 และค่าเฉลี่ยการเปรียบเทียบขนาดของความแปรปรวน และความแปรปรวนร่วมระหว่างตัวแปรของประชากร (RMR) เท่ากับ 0.016 และค่ารากที่สองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) เท่ากับ 0.063 ซึ่งน้อยกว่า 0.08 ทำให้ค่าดัชนีวัดความสอดคล้องทั้งหมดผ่านเกณฑ์การพิจารณา (Hair et al., 2019) จึงสรุปได้ว่า องค์ประกอบในการวัดความได้เปรียบในการแข่งขัน (CA) มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งสามารถวัดด้วยตัวแปรสังเกตได้ 5 ตัวแปร โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (λ) อยู่ระหว่าง 0.115-0.593 ($p\text{-value} < 0.001$)

4.2.3.8 ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างแบบจำลองการวัดการสร้างคุณค่าร่วม

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันในการตรวจสอบแบบจำลองการวัดการสร้างคุณค่าร่วม โดยแสดงดังตารางที่ 4.42 และภาพที่ 4.8

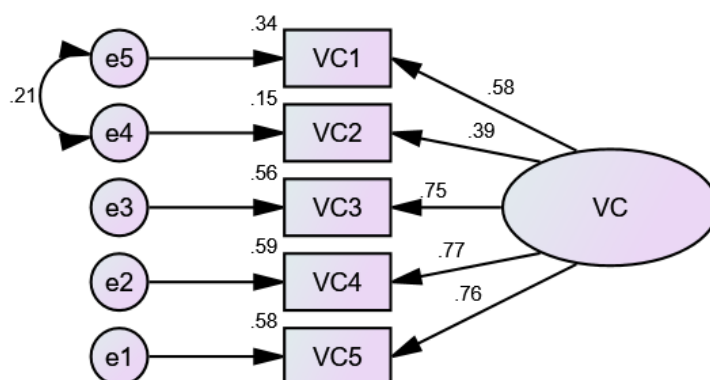
ตารางที่ 4.42 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของการวัดการสร้างคุณค่าร่วม

ตัวแปรแฝง	VC		R ²				
ตัวแปรสังเกตได้	λ	S.E.					
VC1	0.278***	0.022	0.336				
VC2	0.690***	0.051	0.155				
VC3	0.135***	0.014	0.556				
VC4	0.109***	0.011	0.586				
VC5	0.154***	0.016	0.577				
การปรับค่า MI	χ^2	df	χ^2/df	CFI	TLI	RMR	RMSEA
เกณฑ์			<3	>0.90	>0.90	<0.08	<0.08
ก่อนปรับ	23.620	5	4.724	0.968	0.935	0.021	0.097
ปรับครั้งที่ 1 (e4-e5)	8.560	4	2.140	0.992	0.980	0.008	0.053
ผลการตรวจสอบ			ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน

หมายเหตุ λ หมายถึง ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading)

S.E. หมายถึง ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standard error)

*p-value < 0.05, **p-value < 0.01, ***p-value < 0.001

รูปที่ 4.8 แบบจำลองการวัดองค์ประกอบของการสร้างคุณค่าร่วม

จากตารางที่ 4.42 พบว่า การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของการสร้างคุณค่าร่วม มีค่าดัชนีความสอดคล้องก่อนปรับแบบจำลองการวัดไม่ผ่านเกณฑ์การพิจารณา จึงต้องปรับค่าดัชนีความสอดคล้องโดยพิจารณาจากค่า Modification Indices โดยการปรับดัชนีความสอดคล้องแสดงดังภาพที่ 4.8 หลังจากปรับค่าดัชนีความสอดคล้องแล้ว พบว่า ค่าไคสแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df) เท่ากับ 2.140

ซึ่งน้อยกว่า 3 ค่าดัชนีวัดความกลมกลืนเปรียบเทียบ (CFI) เท่ากับ 0.992 และค่าดัชนีวัดความสอดคล้องเปรียบเทียบของ Tucker และ Lewis (TLI) เท่ากับ 0.980 ซึ่งมากกว่า 0.90 และค่าเฉลี่ยการเปรียบเทียบขนาดของความแปรปรวน และความแปรปรวนร่วมระหว่างตัวแปรของประชากร (RMR) เท่ากับ 0.008 และค่ารากที่สองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) เท่ากับ 0.053 ซึ่งน้อยกว่า 0.08 ทำให้ค่าดัชนีวัดความสอดคล้องทั้งหมดผ่านเกณฑ์การพิจารณา (Hair et al., 2019) จึงสรุปได้ว่า องค์ประกอบในการวัดการสร้างความคุ้นเคยร่วม (VC) มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งสามารถวัดด้วยตัวแปรสังเกตได้ 5 ตัวแปร โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (λ) อยู่ระหว่าง 0.109-0.690 ($p\text{-value} < 0.001$)

4.2.3.9 ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างแบบจำลองการวัดความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันในการตรวจสอบแบบจำลองการวัดความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ โดยแสดงดังตารางที่ 4.43 และภาพที่ 4.9

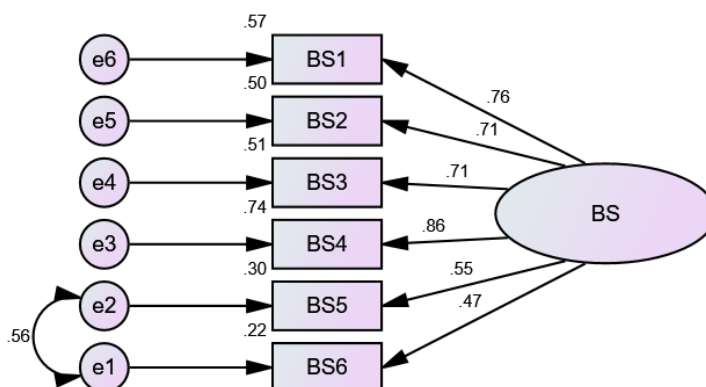
ตารางที่ 4.43 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของการวัดความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

ตัวแปรแฝง	BS		R ²				
ตัวแปรสังเกตได้	λ	S.E.					
BS1	0.345***	0.031	0.572				
BS2	0.432***	0.037	0.497				
BS3	0.392***	0.033	0.507				
BS4	0.207***	0.027	0.741				
BS5	0.270***	0.020	0.300				
การปรับค่า MI	χ^2	df	χ^2/df	CFI	TLI	RMR	RMSEA
เกณฑ์			<3	>0.90	>0.90	<0.08	<0.08
ก่อนปรับ	154.539	9	17.171	0.856	0.761	0.033	0.201
ปรับครั้งที่ 1 (e1-e2)	14.170	8	1.771	0.994	0.989	0.014	0.044
ผลการตรวจสอบ			ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน

หมายเหตุ λ หมายถึง ค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor loading)

S.E. หมายถึง ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standard error)

* $p\text{-value} < 0.05$, ** $p\text{-value} < 0.01$, *** $p\text{-value} < 0.001$

รูปที่ 4.9 แบบจำลองการวัดองค์ประกอบของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

จากตารางที่ 4.43 พบว่า การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ มีค่าดัชนีความสอดคล้องก่อนปรับแบบจำลองการวัดไม่ผ่านเกณฑ์การพิจารณา จึงต้องปรับค่าดัชนีความสอดคล้องโดยพิจารณาจากค่า Modification Indices โดยการปรับดัชนีความสอดคล้องแสดงดังภาพที่ 4.9 หลังจากปรับค่าดัชนีความสอดคล้องแล้ว พบว่า ค่าไคสแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df) เท่ากับ 1.771 ซึ่งน้อยกว่า 3 ค่าดัชนีวัดความกลมกลืนเปรียบเทียบ (CFI) เท่ากับ 0.994 และค่าดัชนีวัดความสอดคล้องเปรียบเทียบของ Tucker และ Lewis (TLI) เท่ากับ 0.989 ซึ่งมากกว่า 0.90 และค่าเฉลี่ยการเปรียบเทียบขนาดของความแปรปรวน และความแปรปรวนร่วมระหว่างตัวแปรของประชากร (RMR) เท่ากับ 0.014 และค่ารากที่สองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) เท่ากับ 0.044 ซึ่งน้อยกว่า 0.08 ทำให้ค่าดัชนีวัดความสอดคล้องทั้งหมดผ่านเกณฑ์การพิจารณา (Hair et al., 2019) จึงสรุปได้ว่า องค์ประกอบในการวัดความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ (BS) มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งสามารถวัดด้วยตัวแปรสังเกตได้ 6 ตัวแปร โดยมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (λ) อยู่ระหว่าง 0.207-0.432 ($p\text{-value}<0.001$)

4.2.4 ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเสมือนและการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงจำแนกของแบบจำลองการวัด

การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเสมือน (Convergent validity) พิจารณาจากค่าความเชื่อมั่นขององค์ประกอบ (Composite reliability: CR) และค่าความแปรปรวนเฉลี่ย (Average variance extracted: AVE) และการตรวจสอบความตรงเชิงจำแนก (Discriminant validity) พิจารณาจากรากที่สองของค่า AVE ที่มากกว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation) ผลการทดสอบ แสดงในตารางที่ 4.44

ตารางที่ 4.44 ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเสมือนและการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงจำแนกของแบบจำลองการวัด

ตัวแปร	EI	RR	LE	TG	GS	MR	CA	VC	BS	CR	AVE
EI	1.000	.597	.600	.464	.300	.656	.623	.585	.648	0.918	0.611
RR		1.000	.533	.421	.235	.495	.568	.561	.557	0.872	0.578
LE			1.000	.443	.269	.541	.591	.589	.528	0.884	0.605
TG				1.000	.268	.465	.407	.464	.382	0.859	0.552
GS					1.000	.281	.258	.325	.305	0.892	0.585
MR						1.000	.612	.492	.601	0.891	0.618
CA							1.000	.616	.678	0.902	0.648
VC								1.000	.524	0.899	0.642
BS									1.000	0.917	0.651

หมายเหตุ	EI	หมายถึง	ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ
	RR	หมายถึง	ความพร้อมของทรัพยากร
	LE	หมายถึง	ประสบการณ์การเรียนรู้
	TG	หมายถึง	การเติบโตของเทคโนโลยี
	GS	หมายถึง	การสนับสนุนของรัฐบาล
	MR	หมายถึง	การตอบสนองของตลาด
	CA	หมายถึง	ความได้เปรียบในการแข่งขัน
	VC	หมายถึง	การสร้างคุณค่าร่วม
	BS	หมายถึง	ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ
	CR	หมายถึง	ค่าความเชื่อมั่นองค์ประกอบ (Composite reliability)
	AVE	หมายถึง	ค่าความแปรปรวนเฉลี่ย (Average variance extracted)
	ตัวเลขตัวหนาแนวทแยง	หมายถึง	ค่ารากที่สองของ AVE
	ตัวเลขตัวบางแนวทแยง	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

จากตารางที่ 4.44 แสดงการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงสัมพันธ์ พบว่า ค่าความเชื่อมั่นองค์ประกอบ (CR) มีค่าระหว่าง 0.859-0.918 ซึ่งมากกว่า 0.70 และค่าความแปรปรวนเฉลี่ย (AVE) มีค่าระหว่าง 0.552-0.651 ซึ่งมากกว่า 0.50 สรุปได้ว่า ตัวแปรสังเกตได้มีความสอดคล้อง กลมกลืน หรือมีความเหมาะสมในการวัดตัวแปรแฝงแต่ละตัว (Hair et al., 2019) นอกจากนี้ การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงจำแนก พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของทุกตัวแปร มีค่าระหว่าง 0.235-0.678 ซึ่งไม่เกิน 0.70 จึงสรุปได้ว่า ตัวแปรแฝงของแต่ละองค์ประกอบมีความแตกต่างกันหรือไม่มีความสัมพันธ์กัน สามารถนำไปใช้วิเคราะห์แบบจำลองสมการโครงสร้างได้ (Chahal and Bakshi, 2015)

4.2.5 ผลการวิเคราะห์แบบจำลองสมการโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ

การวิเคราะห์แบบจำลองสมการโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ความได้เปรียบในการแข่งขัน และความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย สามารถสรุปได้ตามสมมติฐานดังนี้

ตารางที่ 4.45 ค่าดัชนีความกลมกลืนกันของแบบจำลองสมการโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ความได้เปรียบในการแข่งขัน และความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

ดัชนีความกลมกลืน	เกณฑ์การพิจารณา	ค่าสถิติ	ผลการพิจารณา
P-value	>0.05	0.179	ผ่านเกณฑ์
χ^2/df	<3	1.371	ผ่านเกณฑ์
GFI	>0.90	0.992	ผ่านเกณฑ์
NFI	>0.80	0.991	ผ่านเกณฑ์
CFI	>0.90	0.998	ผ่านเกณฑ์
RMSEA	<0.08	0.031	ผ่านเกณฑ์
SRMR	<0.08	0.006	ผ่านเกณฑ์

จากตารางที่ 4.45 ผลการวิเคราะห์แบบจำลองสมการโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ความได้เปรียบในการแข่งขันและความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย พบว่า แบบจำลองมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีค่าดัชนีความกลมกลืนผ่านเกณฑ์ที่

กำหนด ดังนี้ $\chi^2=15.086$, $df=11$, $\chi^2/df=1.371$, $p=0.179$, $GFI=0.992$, $NFI=0.991$, $CFI=0.998$, $RMSEA=0.031$ และ $SRMR=0.006$ ผลการพิจารณาผ่านเกณฑ์ทุกดัชนี

ตารางที่ 4.46 การวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง (Direct Effect: DE) อิทธิพลทางอ้อม (Indirect Effect: IE) และอิทธิพลโดยรวม (Total Effect: TE)

ตัวแปรแฝงภายใน	EI			MR			CA			BS		
	DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE	DE	IE	TE
ตัวแปรแฝงภายใน												
EI				0.89		0.89	0.55		0.55	0.29	-0.10	0.19
MR	0.89		0.89				0.45		0.45	0.17		0.17
CA	0.55		0.55	0.40		0.40				0.38		0.38
BS	0.29		0.29	0.18		0.18						
ตัวแปรแฝงภายนอก												
RR	0.31		0.31			0.31						
LE	0.34		0.34			0.34						
TG	0.16		0.16			0.16						
GS	0.11		0.11			0.11						
ตัวแปรกำกับ												
VC	0.98	-0.61	0.37		0.28	0.28		0.42	0.42	0.07		0.07

จากตารางที่ 4.46 พบว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EI) ได้รับอิทธิพลทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จากการสร้างคุณค่าร่วม (VC) การตอบสนองของตลาด (MR) ความได้เปรียบในการแข่งขัน (CA) ประสบการณ์การเรียนรู้ (LE) ความพร้อมของทรัพยากร (RR) ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ (BS) การเติบโตของเทคโนโลยี (TG) และความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ (BS) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลในรูปคะแนนมาตรฐานเท่ากับ 0.98, 0.89, 0.55, 0.34, 0.31, 0.29, 0.16 และ 0.11 ตามลำดับ สำหรับการตอบสนองของตลาด (MR) ได้รับอิทธิพลทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จากความได้เปรียบในการแข่งขัน (CA) และความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ (BS) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลในรูปคะแนนมาตรฐานเท่ากับ 0.40 และ 0.18 ตามลำดับ ในส่วนของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ (BS) ได้รับอิทธิพลทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จากความได้เปรียบในการแข่งขัน (CA) และการตอบสนองของตลาด (MR) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลในรูปคะแนนมาตรฐานเท่ากับ 0.38 และ 0.17 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.47 การทดสอบอิทธิพลทางอ้อม (Mediation Effect) ด้วยวิธี Bootstrapping

ความสัมพันธ์	Direct Effect	Indirect Effect	Total Effect	Mediator	รูปแบบ
EI → BS	0.29	0.10	0.39	MR	การส่งผ่านอิทธิพลบางส่วน (Partial Mediation)
EI → BS	0.29	0.19	0.48	CA	การส่งผ่านอิทธิพลบางส่วน (Partial Mediation)
MR → BS	0.17	-	0.17	-	ไม่มีการส่งผ่านอิทธิพล (No Mediation)
CA → BS	0.38	-	0.38	-	ไม่มีการส่งผ่านอิทธิพล (No Mediation)

จากตารางที่ 4.47 ผลการทดสอบอิทธิพลทางอ้อมของตัวแปรคั่นกลาง โดยใช้วิธี Bootstrapping เพื่อประมาณค่าการแจกแจงของอิทธิพลทางอ้อม พบว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EI) มีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ (BS) ผ่านการตอบสนองของตลาด (MR) และความได้เปรียบในการแข่งขัน (CA) โดยพบว่า เส้นทาง EI → MR → BS มีค่า Indirect Effect เท่ากับ 0.10 และยังคงพบว่า Direct Effect ระหว่าง EI → BS มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่งผลให้สามารถสรุปได้ว่า การตอบสนองของตลาดทำหน้าที่เป็นตัวแปรคั่นกลางแบบบางส่วน (Partial Mediator) ในทำนองเดียวกัน เส้นทาง EI → CA → BS มีค่า Indirect Effect เท่ากับ 0.19 และยังคงมี Direct Effect ระหว่าง EI → BS อยู่ ส่งผลให้สามารถสรุปได้ว่า ความได้เปรียบในการแข่งขันทำหน้าที่เป็นตัวแปรคั่นกลางแบบบางส่วน (Partial Mediator) เช่นกัน ผลการศึกษานี้สะท้อนให้เห็นว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการสามารถส่งผลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจได้ทั้งทางตรง และทางอ้อมผ่านกลไกของการตอบสนองของตลาดและความได้เปรียบในการแข่งขัน

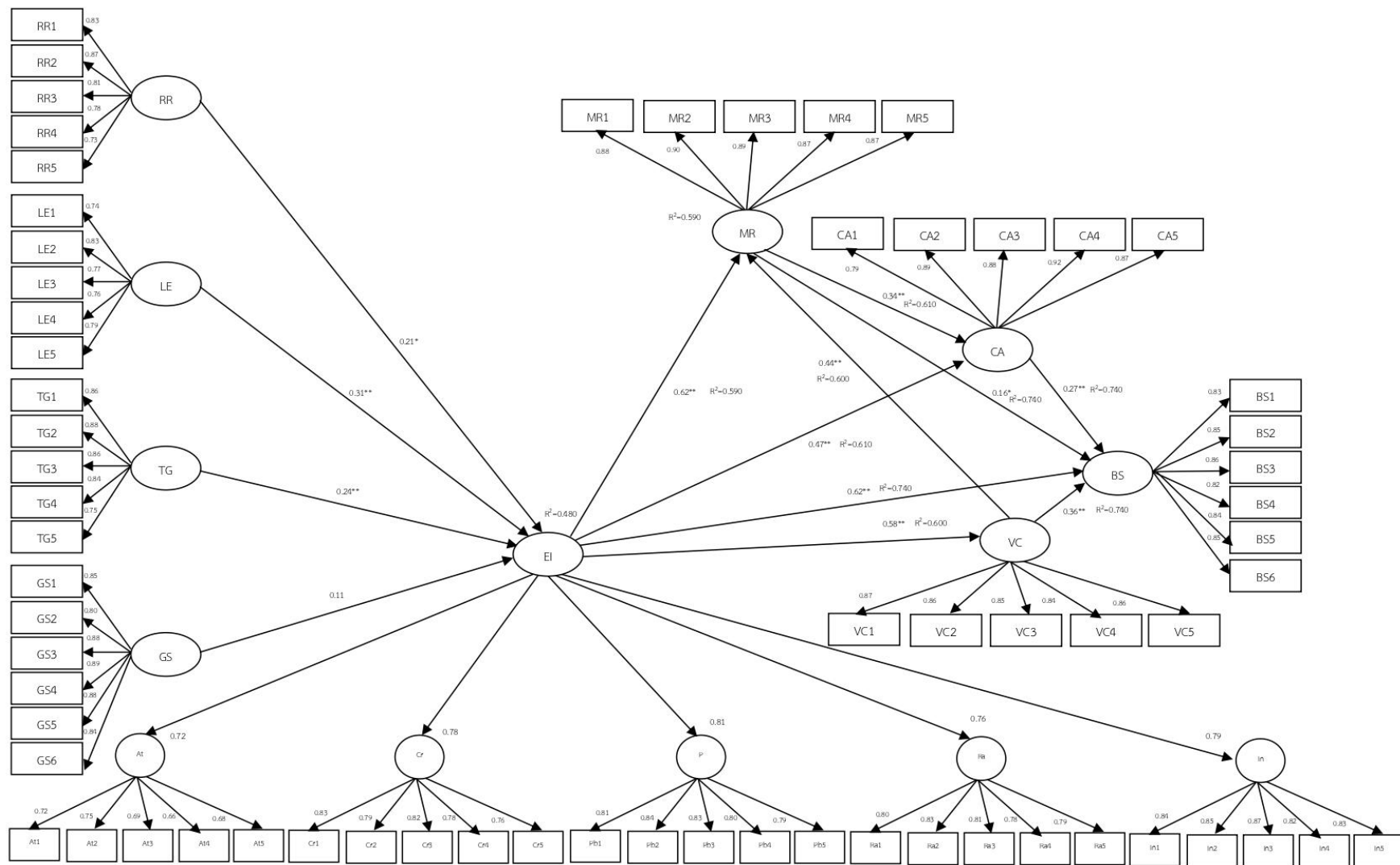
4.2.5.1 ผลการทดสอบเชิงประจักษ์ระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ความได้เปรียบในการแข่งขันและความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

การทดสอบเชิงประจักษ์ระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ความได้เปรียบในการแข่งขันและความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ใช้การวิเคราะห์สมการโครงสร้าง (Structural Equation

model: SEM) เพื่อการวิเคราะห์หัตถิพลระหว่างตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย โดยผลการตรวจสอบความสอดคล้องของแบบจำลองสมการโครงสร้าง แสดงดังตารางที่ 4.48 และ ภาพที่ 4.10

ตารางที่ 4.48 การปรับดัชนีความสอดคล้องแบบจำลองสมการโครงสร้าง

การปรับค่า MI	χ^2	df	χ^2/df	CFI	TLI	RMR	RMSEA
เกณฑ์			<3	>0.90	>0.90	<0.08	<0.08
ก่อนปรับ	5316.689	2107	2.523	0.762	0.750	0.089	0.062
ปรับครั้งที่ 10 (mre3-mre4)	4506.617	2097	2.149	0.821	0.812	0.079	0.054
ปรับครั้งที่ 20 (re5-LE)	4104.081	2087	1.966	0.851	0.842	0.060	0.049
ปรับครั้งที่ 30 (e13-gse3)	3920.841	2077	1.888	0.863	0.855	0.060	0.047
ปรับครั้งที่ 40 (e28-RR)	3777.046	2067	1.827	0.873	0.864	0.060	0.046
ปรับครั้งที่ 50 (bse3-e30)	3627.370	2055	1.765	0.883	0.875	0.060	0.044
ปรับครั้งที่ 60 (mre3-e30)	3516.097	2045	1.719	0.891	0.882	0.060	0.042
ปรับครั้งที่ 70 (e14-TG)	3409.726	2035	1.676	0.898	0.889	0.059	0.041
ปรับครั้งที่ 79 (e10-e16)	3305.453	2026	1.632	0.912	0.903	0.058	0.040
ผลการตรวจสอบ			ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน	ผ่าน

รูปที่ 4.10 การทดสอบเชิงประจักษ์ระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ความได้เปรียบในการแข่งขันและความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของ
ผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

จากตารางที่ 4.48 พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องก่อนปรับแบบจำลองสมการโครงสร้างยังไม่ผ่านเกณฑ์การพิจารณา จึงทำการปรับค่าดัชนีความสอดคล้องโดยพิจารณาจากค่า Modification Indices หลังจากปรับค่าดัชนีความสอดคล้องแล้ว พบว่า ค่าไคสแควร์สัมพัทธ์ (χ^2/df) เท่ากับ 1.632 ซึ่งน้อยกว่า 3 ค่าดัชนีวัดความกลมกลืนเปรียบเทียบ (CFI) เท่ากับ 0.912 และค่าดัชนีวัดความสอดคล้องเปรียบเทียบของ Tucker และ Lewis (TLI) เท่ากับ 0.903 ซึ่งมากกว่า 0.90 ค่าเฉลี่ยการเปรียบเทียบขนาดของความแปรปรวนและความแปรปรวนร่วมระหว่างตัวแปรของประชากร (RMR) เท่ากับ 0.058 และค่ารากที่สองของค่าเฉลี่ยความคลาดเคลื่อนกำลังสองของการประมาณค่า (RMSEA) เท่ากับ 0.040 ซึ่งน้อยกว่า 0.08 ทำให้ค่าดัชนีวัดความสอดคล้องทั้งหมด ผ่านเกณฑ์การพิจารณา (Hair et al., 2019) แสดงว่า แบบจำลองสมการโครงสร้างมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ของการวิจัย สามารถนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาทำการสรุปผลการวิจัยต่อไป

4.2.5.2 ผลการทดสอบอิทธิพลของความพร้อมของทรัพยากร ประสบการณ์การเรียนรู้ การเติบโตของเทคโนโลยี และการสนับสนุนของรัฐบาลที่มีต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

การทดสอบสมมติฐานการวิจัยที่ $H_1 - H_4$ ใช้การวิเคราะห์แบบจำลองสมการโครงสร้าง (Structural Equation model: SEM) เพื่อการวิเคราะห์อิทธิพลระหว่างตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย โดยผลการตรวจสอบความสอดคล้องของแบบจำลองสมการโครงสร้าง แสดงดังตารางที่ 4.49

ตารางที่ 4.49 ผลการทดสอบอิทธิพลทางตรงของความพร้อมของทรัพยากร ประสบการณ์การเรียนรู้ การเติบโตของเทคโนโลยีและการสนับสนุนของรัฐบาลที่มีต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพล (β)	ผลการทดสอบสมมติฐาน
H_1 : RR $\rightarrow$ EI	0.21*	สนับสนุน
H_2 : LE $\rightarrow$ EI	0.31**	สนับสนุน
H_3 : TG $\rightarrow$ EI	0.24**	สนับสนุน
H_4 : GS $\rightarrow$ EI	0.11	ไม่สนับสนุน

หมายเหตุ	RR หมายถึง ความพร้อมของทรัพยากร
	LE หมายถึง ประสบการณ์การเรียนรู้
	TG หมายถึง การเติบโตของเทคโนโลยี
	GS หมายถึง การสนับสนุนของรัฐบาล
	EI หมายถึง ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

*p-value < 0.05, **p-value < 0.01, ***p-value < 0.001

จากตารางที่ 4.49 พบว่า ความพร้อมของทรัพยากร มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ($\beta=0.21$, $p\text{-value}=0.010$) ประสบการณ์การเรียนรู้ มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อ ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ($\beta=0.31$, $p\text{-value}=0.001$) และการเติบโตของเทคโนโลยี มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อ ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ($\beta=0.24$, $p\text{-value}=0.04$) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐาน H_1 , H_2 และ H_3 จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความพร้อมของทรัพยากร แสดงให้เห็นว่า เมื่อบุคคลรับรู้ว่าคุณสมบัติทรัพยากรเพียงพอ ไม่ว่าจะเป็นทุน ความรู้ ทักษะ หรือเครือข่ายทางสังคม ย่อมส่งผลให้เกิดความมั่นใจในการริเริ่มธุรกิจ นอกจากนี้ ประสบการณ์การเรียนรู้ แสดงให้เห็นว่า การได้รับประสบการณ์ด้านการเรียนรู้ทั้งในรูปแบบทางการ เช่น การศึกษา ฝึกอบรม และไม่เป็นทางการ เช่น การลองผิดลองถูก การเรียนรู้จากผู้อื่น จะช่วยเสริมสร้างทัศนคติ ทักษะ และความมั่นใจในการประกอบธุรกิจได้อย่างมีนัยสำคัญ และการเติบโตของเทคโนโลยี สะท้อนให้เห็นว่า ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เช่น เทคโนโลยีสารสนเทศ การสื่อสารออนไลน์ และแพลตฟอร์มดิจิทัล ได้เปิดโอกาสให้การเริ่มต้นธุรกิจเป็นไปได้ง่ายขึ้น ลดข้อจำกัดในด้านต้นทุนและการเข้าถึงลูกค้า

นอกจากนั้น ยังพบว่า การสนับสนุนของรัฐบาล มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ($\beta=0.11$, $p\text{-value}>0.089$) ซึ่งไม่สนับสนุนสมมติฐาน H_4 จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า การสนับสนุนของรัฐบาล แม้ว่าทิศทางของอิทธิพลจะเป็นบวก แต่ผลลัพธ์ไม่แสดงนัยสำคัญทางสถิติ ทำให้ไม่สามารถยืนยันการสนับสนุนสมมติฐานได้อย่างมั่นใจ ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า ความพยายามหรือมาตรการสนับสนุนจากภาครัฐ เช่น นโยบายส่งเสริมผู้ประกอบการ แหล่งทุน หรือการสนับสนุนด้านเทคโนโลยี อาจยังไม่เพียงพอหรือไม่สามารถสร้างแรงจูงใจได้อย่างชัดเจนในมุมมองของผู้ประกอบการ ธุรกิจร้านอาหาร หรืออาจเกิดจากการรับรู้ของกลุ่มเป้าหมายที่ยังไม่เห็นผลสัมฤทธิ์ของการสนับสนุนจากภาครัฐอย่างเป็นรูปธรรม

4.2.5.3 ผลการทดสอบอิทธิพลของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่มีต่อการตอบสนองของตลาด ความได้เปรียบในการแข่งขัน และความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

การทดสอบสมมติฐานการวิจัยที่ H_{5a} H_{5b} และ H_{5c} ใช้การวิเคราะห์แบบจำลองสมการโครงสร้าง (Structural Equation model: SEM) เพื่อการวิเคราะห์อิทธิพลระหว่างตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย โดยผลการตรวจสอบความสอดคล้องของแบบจำลองสมการโครงสร้างแสดงดังตารางที่ 4.50

ตารางที่ 4.50 ผลการทดสอบอิทธิพลทางตรงของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่มีต่อการตอบสนองของตลาด ความได้เปรียบในการแข่งขันและความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพล (β)	ผลการทดสอบสมมติฐาน
H _{5a} : EI → MR	0.62***	สนับสนุน
H _{5b} : EI → CA	0.47***	สนับสนุน
H _{5c} : EI → BS	0.62***	สนับสนุน

หมายเหตุ CA หมายถึง ความได้เปรียบในการแข่งขัน
 MR หมายถึง การตอบสนองของตลาด
 BS หมายถึง ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ
 EI หมายถึง ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

*p-value < 0.05, **p-value < 0.01, ***p-value < 0.001

จากตารางที่ 4.50 พบว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางตรงต่อการตอบสนองของตลาด ($\beta=0.62$, p-value=0.001) ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางตรงต่อความได้เปรียบในการแข่งขัน ($\beta=0.47$, p-value=0.001) และความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ($\beta=0.62$, p-value=0.001) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐาน H_{5a} H_{5b} และ H_{5c} จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการไม่เพียงแต่เป็นจุดเริ่มต้นของการดำเนินธุรกิจ แต่ยังส่งผลต่อกลไกหลักที่ส่งเสริมศักยภาพในการแข่งขัน และการตอบสนองต่อความต้องการของตลาด ซึ่งท้ายที่สุดส่งผลต่อความสำเร็จโดยรวมของธุรกิจ

4.2.5.4 ผลการทดสอบอิทธิพลของการตอบสนองของตลาดที่มีต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจและความได้เปรียบในการแข่งขัน

การทดสอบสมมติฐานการวิจัยที่ H_{6a} และ H_{6b} ใช้การวิเคราะห์แบบจำลองสมการโครงสร้าง (Structural Equation model: SEM) เพื่อการวิเคราะห์อิทธิพลระหว่างตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย โดยผลการตรวจสอบความสอดคล้องของแบบจำลองสมการโครงสร้าง แสดงดังตารางที่ 4.51

ตารางที่ 4.51 ผลการทดสอบอิทธิพลทางตรงของการตอบสนองของตลาดที่มีต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจและความได้เปรียบในการแข่งขัน

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพล (β)	ผลการทดสอบสมมติฐาน
H _{6a} : MR $\rightarrow$ BS	0.16*	สนับสนุน
H _{6b} : MR $\rightarrow$ CA	0.34**	สนับสนุน

หมายเหตุ CA หมายถึง ความได้เปรียบในการแข่งขัน

MR หมายถึง การตอบสนองของตลาด

BS หมายถึง ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

*p-value < 0.05, **p-value < 0.01, ***p-value < 0.001

จากตารางที่ 4.51 พบว่า การตอบสนองของตลาดมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ($\beta=0.16$, p-value=0.032) และการตอบสนองของตลาดมีอิทธิพลทางตรงต่อความได้เปรียบในการแข่งขัน ($\beta=0.34$, p-value=0.006) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐาน H_{6a} และ H_{6b} จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า การตอบสนองของตลาดเป็นกลไกสำคัญที่ส่งผลทั้งต่อผลประกอบการและศักยภาพทางการแข่งขันของธุรกิจอย่างชัดเจน โดยเฉพาะในบริบทที่ตลาดมีการเปลี่ยนแปลงและผู้ประกอบการต้องสามารถตอบสนองต่อความต้องการของลูกค้าได้อย่างรวดเร็วและเหมาะสม

4.2.5.5 ผลการทดสอบอิทธิพลของความได้เปรียบในการแข่งขันที่มีต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

การทดสอบสมมติฐานการวิจัยที่ H₇ ใช้การวิเคราะห์แบบจำลองสมการโครงสร้าง (Structural Equation model: SEM) เพื่อการวิเคราะห์อิทธิพลระหว่างตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย โดยผลการตรวจสอบความสอดคล้องของแบบจำลองสมการโครงสร้าง แสดงดังตารางที่ 4.52

ตารางที่ 4.52 ผลการทดสอบอิทธิพลทางตรงของความได้เปรียบในการแข่งขันที่มีต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพล (β)	ผลการทดสอบสมมติฐาน
H ₇ : CA $\rightarrow$ BS	0.27**	สนับสนุน

หมายเหตุ CA หมายถึง ความได้เปรียบในการแข่งขัน

BS หมายถึง ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

*p-value < 0.05, **p-value < 0.01, ***p-value < 0.001

จากตารางที่ 4.52 พบว่า ความได้เปรียบในการแข่งขันมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ($\beta=0.27$, p-value=0.01) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐาน H₇ จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความได้เปรียบในการแข่งขัน เช่น ความแตกต่างของผลิตภัณฑ์ ต้นทุนต่ำกว่า หรือคุณค่าที่เหนือกว่าคู่แข่ง มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความสำเร็จของธุรกิจอย่างชัดเจน

4.2.6 ผลการทดสอบอิทธิพลของความเป็นตัวแปรกำกับของการสร้างคุณค่าร่วมที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ การตอบสนองของตลาด ความได้เปรียบในการแข่งขันกับความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

การทดสอบสมมติฐานการวิจัยที่ H_{8a} H_{8b} และ H_{8c} ใช้การวิเคราะห์แบบจำลองสมการโครงสร้าง (Structural Equation model: SEM) เกี่ยวข้องกับการทดสอบตัวแปรกำกับ (Moderating Variable) สามารถอธิบายได้ว่า การสร้างคุณค่าร่วมและการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเชิงซ้อน (Hierarchical multiple regression analysis) ถูกนำมาใช้เพื่อทดสอบบทบาทของตัวแปรกำกับ ตามสมมติฐานการวิจัย โดยพิจารณาจากค่านัยสำคัญทางสถิติ (p-value) ของสมการถดถอยพหุคูณ (Multiple regression) และเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R^2) ของสมการถดถอยพหุคูณ ผลการวิเคราะห์แสดงรายละเอียดดังนี้

4.2.6.1 การทดสอบบทบาทของการสร้างคุณค่าร่วมเป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ การตอบสนองของตลาดและความได้เปรียบในการแข่งขัน

ตารางที่ 4.53 ผลการทดสอบบทบาทของการสร้างคุณค่าร่วมเป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ การตอบสนองของตลาดและความได้เปรียบในการแข่งขัน

ตัวแปรอิสระ	สมการที่ 1 ^a		สมการที่ 2 ^b	
	β	t-test	β	t-test
Intercept	0.160	0.732	0.161	0.090
EI	0.320 ***	4.721	0.594	1.045
MR	0.247 ***	6.327	- 0.035	- 0.095
VC	0.386 ***	7.775	0.387	0.981
EI * VC			- 0.062	- 0.492
MR * VC			0.063	0.764
F-test	149.867***		89.716	
R ²	0.532		0.532	
ΔR^2	0.528		0.526	

หมายเหตุ EI หมายถึง ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

MR หมายถึง การตอบสนองของตลาด

VC หมายถึง การสร้างคุณค่าร่วม

*p-value < 0.05, **p-value < 0.01, ***p-value < 0.001

จากตารางที่ 4.53 พบว่า ค่าสถิติ F-test ของการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณเชิงชั้นของสมการที่ 1 และสมการที่ 2 เท่ากับ 149.867 (p-value<0.001) และ 89.716 (p-value>0.05) ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์มีความสอดคล้องกับสมการถดถอย จึงสามารถนำข้อมูลดังกล่าวไปทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรได้ และจากผลการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณเชิงชั้นสมการที่ 1 พบว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ($\beta=0.320$, p-value <0.001) การตอบสนองของตลาด ($\beta=0.247$, p-value <0.001) และการสร้างคุณค่าร่วม ($\beta=0.386$, p-value <0.001) มีอิทธิพลต่อความได้เปรียบในการแข่งขัน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R²) เท่ากับ 0.532 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับปานกลางตามเกณฑ์การพิจารณา จึงแสดงให้เห็นว่าแบบจำลองมีความสามารถในการอธิบายตัวแปรตามได้ในระดับที่ยอมรับได้

นอกจากนั้น การถดถอยพหุคูณเชิงชั้นสมการ 2 พบว่า ตัวแปรปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการและการสร้างคุณค่าร่วม (EI * VC) ไม่มีอิทธิพลต่อความได้เปรียบในการแข่งขัน ($\beta=- 0.062$, p-value>0.05) และการตอบสนองของตลาดและการสร้าง

คุณค่าร่วม (MR * VC) ไม่มีอิทธิพลต่อความได้เปรียบในการแข่งขัน ($\beta=0.063$, $p\text{-value}>0.05$) สรุปได้ว่า การสร้างคุณค่าร่วมไม่เป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ การตอบสนองของตลาดและความได้เปรียบในการแข่งขัน จึงไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ H_{8a} จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ความซับซ้อนของกระบวนการสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันในบริบทของผู้ประกอบการร้านอาหารอาจยังขาดกลไกการบริหารจัดการที่สามารถเชื่อมโยงแนวคิดของการสร้างคุณค่าร่วมให้เกิดประโยชน์เชิงกลยุทธ์อย่างเป็นรูปธรรม หรืออาจเกิดจากการที่ผู้ประกอบการยังไม่สามารถนำหลักการของการสร้างคุณค่าร่วมไปใช้ในการออกแบบผลิตภัณฑ์บริการ หรือการดำเนินงานได้อย่างเต็มศักยภาพ

4.2.6.2 การทดสอบบทบาทของการสร้างคุณค่าร่วมเป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการตอบสนองของตลาดความได้เปรียบในการแข่งขันและความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

ตารางที่ 4.54 ผลการทดสอบบทบาทของการสร้างคุณค่าร่วมเป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการตอบสนองของตลาด ความได้เปรียบในการแข่งขันและความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

ตัวแปรอิสระ	สมการที่ 1 ^a		สมการที่ 2 ^b	
	β	t-test	β	t-test
Intercept	0.224	1.048	1.467	0.986
MR	0.261***	6.175	- 0.488	- 1.137
CA	0.489***	8.830	0.917*	1.986
VC	0.154**	2.655	- 0.116	- 0.347
MR * VC			0.167	1.753
CA * VC			- 0.097	- 0.943
F-test	144.795**		87.772*	
R ²	0.523		0.527	
ΔR^2	0.520		0.521	

หมายเหตุ CA หมายถึง ความได้เปรียบในการแข่งขัน

MR หมายถึง การตอบสนองของตลาด

VC หมายถึง การสร้างคุณค่าร่วม

*p-value < 0.05, **p-value < 0.01, ***p-value < 0.001

จากตารางที่ 4.54 พบว่า ค่าสถิติ F-test ของการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณเชิงชั้นของสมการที่ 1 และสมการที่ 2 เท่ากับ 144.795 (p-value<0.01) และ 87.772 (p-value<0.05) ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์มีความสอดคล้องกับสมการถดถอย จึงสามารถนำข้อมูลดังกล่าวไปทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรได้ และจากผลการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณเชิงชั้นสมการที่ 1 พบว่า การตอบสนองของตลาด ($\beta=0.261$, p-value <0.001) ความได้เปรียบในการแข่งขัน ($\beta=0.489$, p-value <0.001) การสร้างคุณค่าร่วม ($\beta=0.154$, p-value <0.01) มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R^2) เท่ากับ 0.523 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับปานกลางตามเกณฑ์การพิจารณา จึงแสดงให้เห็นว่าแบบจำลองมีความสามารถในการอธิบายตัวแปรตามได้ในระดับที่ยอมรับได้

นอกจากนั้น การถดถอยพหุคูณเชิงชั้นสมการ 2 พบว่า ตัวแปรปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างการตอบสนองของตลาดและการสร้างคุณค่าร่วม (MR *VC) ไม่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ($\beta=0.167$, p-value>0.05) และความได้เปรียบในการแข่งขันและการสร้างคุณค่าร่วม (CA *VC) ไม่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ($\beta=-0.097$, p-value>0.05) จึงสามารถสรุปได้ว่า การสร้างคุณค่าร่วมไม่เป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการตอบสนองของตลาดความได้เปรียบในการแข่งขันและความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ จึงไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ H_{8b} จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า สร้างคุณค่าร่วมกันอาจยังไม่มีความสำคัญต่อการส่งผลให้ธุรกิจประสบความสำเร็จผ่านกลไกการตอบสนองของตลาดหรือความได้เปรียบในการแข่งขัน

4.2.6.3 การทดสอบบทบาทของการสร้างคุณค่าร่วมเป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการกับความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

ตารางที่ 4.55 ผลการทดสอบบทบาทของการสร้างคุณค่าร่วมเป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการกับความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

ตัวแปรอิสระ	สมการที่ 1 ^a		สมการที่ 2 ^b	
	β	t-test	β	t-test
Intercept	- 0.550*	- 2.086	3.851	1.787
EI	0.794***	11.324	- 0.275	- 0.524
VC	0.284***	4.794	- 0.687	- 1.444
EI * VC			0.235*	2.058
F-test	163.097***		111.029*	
R^2	0.451		0.457	
ΔR^2	0.448		0.453	

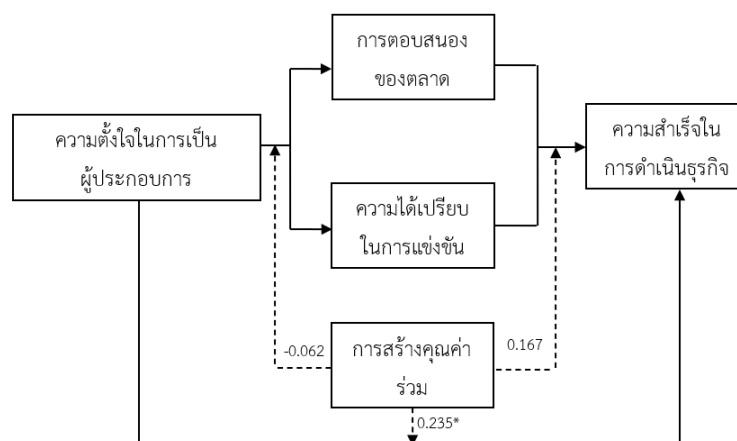
หมายเหตุ EI หมายถึง ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

VC หมายถึง การสร้างคุณค่าร่วม

*p-value < 0.05, **p-value < 0.01, ***p-value < 0.001

จากตารางที่ 4.55 พบว่า ค่าสถิติ F-test ของการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณเชิงชั้นของสมการที่ 1 และสมการที่ 2 เท่ากับ 163.097 (p-value<0.001) และ 111.029 (p-value<0.05) ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์มีความสอดคล้องกับสมการถดถอย จึงสามารถนำข้อมูลดังกล่าวไปทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรได้ และจากผลการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณเชิงชั้นสมการที่ 1 พบว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ($\beta=0.794$, p-value < 0.001) การสร้างคุณค่าร่วม ($\beta=0.284$, p-value < 0.001) มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R^2) เท่ากับ 0.451 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับปานกลางตามเกณฑ์การพิจารณา จึงแสดงให้เห็นว่าแบบจำลองมีความสามารถในการอธิบายตัวแปรตามได้ในระดับที่ยอมรับได้

นอกจากนั้น การถดถอยพหุคูณเชิงชั้นสมการ 2 พบว่า ตัวแปรปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการและการสร้างคุณค่าร่วม ($EI*VC$) มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ($\beta=0.235$, p-value<0.05) จึงสามารถสรุปได้ว่า การสร้างคุณค่าร่วมเป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการกับความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ จึงสนับสนุนสมมติฐานที่ H_{8c} จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การสร้างคุณค่าร่วมสามารถเพิ่มพลังอิทธิพลของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการต่อความสำเร็จของธุรกิจได้อย่างมีนัยสำคัญ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ยิ่งผู้ประกอบการมีความสามารถในการร่วมสร้างคุณค่ากับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เช่น ลูกค้า ชุมชน หรือพันธมิตรทางธุรกิจมากเท่าใด ก็ยังมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการให้กลายเป็นความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจได้มากขึ้น ดังนั้น จากการทดสอบบทบาทกำกับของการสร้างคุณค่าร่วม สามารถสรุปการวิเคราะห์ได้ดังแสดงในภาพที่ 4.11

หมายเหตุ

_____ เส้นอิทธิพลทางตรง
 ----- เส้นตัวแปรกำกับ

รูปที่ 4.11 ผลการทดสอบบทบาทตัวแปรกำกับ

4.2.7 ผลการทดสอบอิทธิพลทางอ้อมของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่มีต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ผ่านการตอบสนองของตลาดและความได้เปรียบในการแข่งขันเป็นตัวแปรคั่นกลาง

การทดสอบสมมติฐานการวิจัยที่ H₉ และ H₁₀ ใช้การวิเคราะห์แบบจำลองสมการโครงสร้าง (Structural Equation model: SEM) ซึ่งพิจารณาจากค่าอิทธิพลทางอ้อม และค่านัยสำคัญทางสถิติ (p-value) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังนี้

4.2.7.1 การทดสอบความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ โดยมีการตอบสนองของตลาดเป็นตัวแปรคั่นกลาง

ตารางที่ 4.56 ผลการทดสอบความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ โดยมีการตอบสนองของตลาดเป็นตัวแปรคั่นกลาง

ตัวแปร	อิทธิพลทางตรง	อิทธิพลทางอ้อม	ผลการทดสอบสมมติฐาน
EI → MR	0.720***		
MR → BS	0.180***		
EI → BS	0.510***		
EI → MR → BS		0.1296***	สนับสนุน

หมายเหตุ BS หมายถึง ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

EI หมายถึง ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

MR หมายถึง การตอบสนองของตลาด

*p-value < 0.05, **p-value < 0.01, ***p-value < 0.001

จากตารางที่ 4.56 พบว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางตรงต่อการตอบสนองของตลาด ($\beta=0.720$, p-value < 0.001) การตอบสนองของตลาดมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ($\beta=0.180$, p-value < 0.001) และความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ($\beta=0.510$, p-value < 0.001) นอกจากนี้ ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ โดยมีการตอบสนองของตลาดเป็นตัวแปรคั่นกลาง ($\beta=0.1296$, p-value < 0.001) จึงสนับสนุนสมมติฐาน H_9 จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการไม่เพียงมีบทบาทเชิงบวกโดยตรงต่อความสำเร็จของธุรกิจเท่านั้น แต่ยังส่งผลทางอ้อมผ่านกลไกการตอบสนองของตลาดอีกด้วย ซึ่งสะท้อนว่าเมื่อผู้ประกอบการมีเจตจำนงที่ชัดเจนในการริเริ่มกิจการ จะสามารถขับเคลื่อนให้เกิดการปรับตัวขององค์กรให้ตอบสนองต่อความต้องการของตลาดได้อย่างเหมาะสม และเมื่อองค์กรสามารถตอบสนองตลาดได้ดี ย่อมส่งผลต่อความสามารถในการแข่งขัน และความสำเร็จในเชิงผลประกอบการในที่สุด

4.2.4.7.2 การทดสอบความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ โดยมีความได้เปรียบในการแข่งขันเป็นตัวแปรคั่นกลาง

ตารางที่ 4.57 ผลการทดสอบความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ โดยมีความได้เปรียบในการแข่งขันเป็นตัวแปรคั่นกลาง

ตัวแปร	อิทธิพลทางตรง	อิทธิพลทางอ้อม	ผลการทดสอบสมมติฐาน
EI → CA	0.690***		
CA → BS	0.130***		
EI → BS	0.510***		
EI → CA → BS		0.089***	สนับสนุน

หมายเหตุ BS หมายถึง ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

EI หมายถึง ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

CA หมายถึง ความได้เปรียบในการแข่งขัน

*p-value < 0.05, **p-value < 0.01, ***p-value < 0.001

จากตารางที่ 4.57 พบว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางตรงต่อความได้เปรียบในการแข่งขัน ($\beta=0.690$, p-value <0.001) ความได้เปรียบในการแข่งขันมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ($\beta=0.130$, p-value<0.001) และความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ($\beta=0.510$, p-value <0.001) นอกจากนี้ ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ โดยมีความได้เปรียบในการแข่งขันเป็นตัวแปรคั่นกลาง ($\beta=0.089$, p-value <0.001) จึงสนับสนุนสมมติฐาน H_{10} จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ไม่เพียงส่งผลโดยตรงต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจเท่านั้น แต่ยังมีอิทธิพลผ่านกลไกของความได้เปรียบในการแข่งขันอีกด้วย ซึ่งหมายความว่า ยิ่งผู้ประกอบการมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการอย่างแน่วแน่ในการเริ่มต้นและพัฒนาธุรกิจยังมีแนวโน้มที่จะวางกลยุทธ์ หรือบริหารทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อสร้างข้อได้เปรียบเหนือคู่แข่ง และข้อได้เปรียบดังกล่าวมีผลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

ตารางที่ 4.58 แสดงผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยทั้งหมด

สมมติฐานการวิจัย	คำอธิบายสมมติฐาน	ผลการทดสอบ
H ₁	ความพร้อมของทรัพยากรมีอิทธิพลทางตรงต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	สนับสนุน
H ₂	ประสบการณ์การเรียนรู้มีอิทธิพลทางตรงต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	สนับสนุน
H ₃	การเติบโตของเทคโนโลยีมีอิทธิพลทางตรงต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	สนับสนุน
H ₄	การสนับสนุนของรัฐบาลมีอิทธิพลทางตรงต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ	ไม่สนับสนุน
H _{5a}	ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางตรงต่อการตอบสนองของตลาด	สนับสนุน
H _{5b}	ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางตรงต่อความได้เปรียบในการแข่งขัน	สนับสนุน
H _{5c}	ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ	สนับสนุน
H _{6a}	การตอบสนองของตลาดมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ	สนับสนุน
H _{6b}	การตอบสนองของตลาดมีอิทธิพลทางตรงต่อความได้เปรียบในการแข่งขัน	สนับสนุน
H ₇	ความได้เปรียบในการแข่งขันมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ	สนับสนุน
H _{8a}	การสร้างคุณค่าร่วมเป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ การตอบสนองของตลาดและความได้เปรียบในการแข่งขัน	ไม่สนับสนุน
H _{8b}	การสร้างคุณค่าร่วมเป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการตอบสนองของตลาด ความได้เปรียบในการแข่งขัน ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ	ไม่สนับสนุน

ตารางที่ 4.58 แสดงผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยทั้งหมด (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย	คำอธิบายสมมติฐาน	ผลการทดสอบ
H _{8c}	การสร้างคุณค่าร่วมเป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการกับความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ	สนับสนุน
H ₉	ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ โดยมีการตอบสนองของตลาดเป็นตัวแปรคั่นกลาง	สนับสนุน
H ₁₀	ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ โดยมีความได้เปรียบในการแข่งขันเป็นตัวแปรคั่นกลาง	สนับสนุน

4.3 อภิปรายผล

การอภิปรายผลการวิจัยสรุปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้

4.3.1 วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อทดสอบอิทธิพลของความพร้อมของทรัพยากร ประสพการณ์การเรียนรู้ การเติบโตของเทคโนโลยี และการสนับสนุนของรัฐบาลที่มีต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ H₁ - H₄ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ความพร้อมของทรัพยากร มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อ ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ($\beta = 0.21$, p-value = 0.010) ประสพการณ์การเรียนรู้ มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ($\beta = 0.31$, p-value = 0.001) และการเติบโตของเทคโนโลยี มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อ ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ($\beta = 0.24$, p-value = 0.04) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐาน H₁, H₂ และ H₃ จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความพร้อมของทรัพยากร แสดงให้เห็นว่า เมื่อบุคคลรับรู้ว่าคุณสมบัติทรัพยากรเพียงพอ ไม่ว่าจะเป็นทุน ความรู้ ทักษะ หรือเครือข่ายทางสังคม ย่อมส่งผลให้เกิดความมั่นใจในการริเริ่มธุรกิจ นอกจากนั้น ประสพการณ์การเรียนรู้ แสดงให้เห็นว่า การได้รับประสบการณ์ด้านการเรียนรู้ทั้งในรูปแบบทางการ เช่น การศึกษา ฝึกอบรม และไม่เป็นทางการ เช่น การลองผิดลองถูก การเรียนรู้จากผู้อื่น จะช่วยเสริมสร้างทัศนคติ ทักษะ และความมั่นใจในการประกอบธุรกิจได้อย่างมีนัยสำคัญ และการเติบโตของเทคโนโลยี สะท้อนให้เห็นว่าความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เช่น เทคโนโลยีสารสนเทศ การสื่อสารออนไลน์ และแพลตฟอร์มดิจิทัลได้เปิดโอกาสให้การเริ่มต้นธุรกิจเป็นไปได้ง่ายขึ้น ลดข้อจำกัดในด้านต้นทุนและการเข้าถึงลูกค้า

นอกจากนั้น ยังพบว่า การสนับสนุนของรัฐบาล มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ($\beta = 0.11$, $p\text{-value} > 0.089$) ซึ่งไม่สนับสนุนสมมติฐาน H_4 จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า การสนับสนุนของรัฐบาล แม้ว่าทิศทางของอิทธิพลจะเป็นบวก แต่ผลลัพธ์ ไม่แสดงนัยสำคัญทางสถิติส่งผลให้ ไม่สามารถยืนยันการสนับสนุนสมมติฐานได้อย่างมั่นใจ ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า ความพยายามหรือมาตรการสนับสนุนจากภาครัฐ เช่น นโยบายส่งเสริมผู้ประกอบการ แหล่งทุน หรือการสนับสนุนด้านเทคโนโลยี อาจยังไม่เพียงพอหรือไม่สามารถสร้างแรงจูงใจได้อย่างชัดเจนในมุมมองของผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหาร หรืออาจเกิดจากการรับรู้ของกลุ่มเป้าหมายที่ยังไม่เห็นผลสัมฤทธิ์ของการสนับสนุนจากภาครัฐอย่างเป็นรูปธรรม

จากผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า ความพร้อมของทรัพยากร มีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนความตั้งใจของบุคคลในการเป็นผู้ประกอบการ โดยเฉพาะเมื่อบุคคลรับรู้ว่ามีทุน ความรู้ ความสามารถ และเครือข่ายสนับสนุนเพียงพอ จะช่วยสร้างความมั่นใจและลดความเสี่ยงทางจิตวิทยาในการเริ่มต้นธุรกิจ ผลลัพธ์นี้สอดคล้องกับงานของ Ohanu and Shodipe (2021) ที่ยืนยันว่าการเข้าถึงทรัพยากรและการสนับสนุนจากสถาบันการศึกษา มีอิทธิพลเชิงบวกต่อทัศนคติและการควบคุมพฤติกรรมที่รับรู้ (perceived behavioural control) ซึ่งนำไปสู่ความตั้งใจในการประกอบธุรกิจได้สูงขึ้น รวมถึงงานของ Lin et al. (2024) ที่พบว่า การรับรู้สภาพแวดล้อมผู้ประกอบการ (perceived entrepreneurial environment) มีอิทธิพลโดยตรงต่อความตั้งใจ และยังส่งผลทางอ้อมผ่านตัวแปรคั่นกลาง ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (achievement motivation) และความเชื่อมั่นในตนเอง (self-efficacy) นอกจากนี้ ประสบการณ์การเรียนรู้ มีค่าสัมประสิทธิ์ที่สูงที่สุดในหมู่ตัวแปรอิสระ ($\beta = 0.31$) สะท้อนถึงความสำคัญของการเรียนรู้ต่อการสร้างเจตคติและความมั่นใจในการประกอบธุรกิจ ไม่ว่าจะเป็นการศึกษา การฝึกอบรม หรือการเรียนรู้เชิงปฏิบัติ ล้วนส่งผลต่อทักษะการวิเคราะห์ความเสี่ยงและการวางแผนธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานของ Wu et al. (2022) และ Xu et al. (2023) ที่พบว่า การศึกษาเชิงผู้ประกอบการ (entrepreneurship education) และประสบการณ์ในการเป็นผู้ประกอบการ มีส่วนช่วยเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเองด้านผู้ประกอบการ (entrepreneurial self-efficacy) และนำไปสู่ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการในระดับที่สูงขึ้น

สำหรับ การเติบโตของเทคโนโลยี ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าความก้าวหน้าทางดิจิทัล เช่น การเข้าถึงอินเทอร์เน็ต เครื่องมือดิจิทัล และแพลตฟอร์มการขายออนไลน์ สามารถลดอุปสรรคในการเริ่มต้นธุรกิจ ทั้งในแง่ต้นทุน การเข้าถึงตลาด และการสร้างเครือข่ายลูกค้าอย่างรวดเร็ว ซึ่งสอดคล้องกับงานของ Jintana et al. (2025) ที่ชี้ว่า ทักษะและแพลตฟอร์มดิจิทัล ช่วยเสริมสร้างเจตคติทางบวกต่อการประกอบธุรกิจ และสนับสนุนความสำเร็จของผู้ประกอบการยุคดิจิทัล

ในทางตรงกันข้าม การสนับสนุนจากรัฐบาล แม้ผลการวิเคราะห์แสดงค่าสัมประสิทธิ์เป็นบวก ($\beta = 0.11$) แต่ไม่ปรากฏนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$) ซึ่งสะท้อนว่ามาตรการของภาครัฐ เช่น นโยบายสนับสนุน สินเชื่อ หรือโครงการฝึกอบรม ยังไม่สามารถสร้างผลกระทบที่เด่นชัดต่อความตั้งใจของผู้ประกอบการได้ ผลนี้สอดคล้องกับข้อค้นพบของ Zhang et al. (2022) ระบุว่า แม้ว่าการสนับสนุนจากภาครัฐจะมีบทบาท แต่ผลกระทบต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการจะเกิดขึ้นได้ชัดเจนยิ่งขึ้นเมื่อมีความเชื่อมั่นในตนเอง (self-efficacy) เข้ามาเป็นตัวแปรคั่นกลาง อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานของ Makai and Dory (2023) ที่ชี้ว่า การรับรู้ถึงการสนับสนุน (perceived support) มีความสำคัญมากกว่าการมีนโยบายเพียงอย่างเดียว

4.3.2 วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อทดสอบอิทธิพลของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่มีต่อการตอบสนองของตลาด ความได้เปรียบในการแข่งขัน และความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ H_{5a} H_{5b} และ H_{5c} จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางตรงต่อการตอบสนองของตลาด ($\beta = 0.62$, p-value = 0.001) ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางตรงต่อความได้เปรียบในการแข่งขัน ($\beta = 0.47$, p-value = 0.001) และความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ($\beta = 0.62$, p-value = 0.001) ซึ่งสนับสนุน สมมติฐาน H_{5a} H_{5b} และ H_{5c} จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการไม่เพียงแต่เป็นจุดเริ่มต้นของการดำเนินธุรกิจ แต่ยังส่งผลต่อกลไกหลักที่ส่งเสริมศักยภาพในการแข่งขัน และการตอบสนองต่อความต้องการของตลาด ซึ่งท้ายที่สุดส่งผลต่อความสำเร็จโดยรวมของธุรกิจ

ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลโดยตรงต่อการตอบสนองของตลาด โดยมีค่าความสัมพันธ์ที่สูงและมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลลัพธ์ชี้ให้เห็นว่า ผู้ประกอบการที่มีความตั้งใจชัดเจนมักมีความกระตือรือร้นในการวิเคราะห์ความต้องการของลูกค้า ศึกษาตลาดและปรับกลยุทธ์ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ สอดคล้องกับงานของ Liñán, Moriano and Jaén (2020) ซึ่งยืนยันว่าความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Intention: EI) เป็นแรงขับเคลื่อนให้ผู้ประกอบการมีพฤติกรรมเชิงรุก และสามารถตอบสนองต่อโอกาสในตลาดได้รวดเร็วกว่าคู่แข่ง

นอกจากนี้ ผลการทดสอบยัง พบว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลโดยตรงต่อความได้เปรียบในการแข่งขัน ผู้ที่มีเป้าหมายและความตั้งใจที่ชัดเจนสามารถพัฒนากลยุทธ์ที่สร้างความแตกต่าง เช่น นวัตกรรม การบริการ หรือคุณค่าที่เหนือกว่าคู่แข่ง อันนำไปสู่ความได้เปรียบอย่างยั่งยืน ซึ่งสอดคล้องกับงานของ Maqbool and Zameer (2020) ที่ชี้ว่าผู้ประกอบการที่มีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EI) ในระดับสูง จะสามารถพัฒนากลยุทธ์ความแตกต่าง

(Differentiation Strategy) และเสริมสร้างความได้เปรียบในการแข่งขัน (Competitive Advantage) ผ่านการคิดเชิงนวัตกรรมและการวางแผนในระยะยาวได้ ในส่วนของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีผลโดยตรงต่อความสำเร็จทางธุรกิจ ไม่ว่าจะเป็นด้านยอดขาย กำไรหรือความยั่งยืนของกิจการ เนื่องจากเป็นผู้ที่มีความตั้งใจชัดเจนมักมีความมุ่งมั่นและความต่อเนื่องในการดำเนินธุรกิจ ซึ่งสอดคล้องกับงานของ Nguyen (2021) ซึ่งพบว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EI) มีอิทธิพลต่อผลการดำเนินงานของธุรกิจ ผ่านความสามารถในการปรับกลยุทธ์และการตัดสินใจ อีกทั้งยังสอดคล้องกับ Li, Fayolle and Liñán (2020) ที่ยืนยันว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการเป็นตัวแปรที่สามารถทำนายความสำเร็จทางธุรกิจได้อย่างแม่นยำ โดยเฉพาะในสภาพแวดล้อมที่มีความเสี่ยงสูง ดังนั้น ผลการทดสอบนี้ยืนยันว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ไม่ได้เป็นเพียงแรงผลักดันทางจิตใจหรือแรงจูงใจส่วนบุคคล แต่ยังเป็นตัวแปรเชิงกลยุทธ์ที่ส่งผลโดยตรงต่อกลไกสำคัญขององค์กร ได้แก่ การตอบสนองต่อตลาด การสร้างข้อได้เปรียบเชิงแข่งขันและความสำเร็จเชิงธุรกิจในระยะยาว

4.3.3 วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 เพื่อทดสอบอิทธิพลของการตอบสนองของตลาดที่มีต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจและความได้เปรียบในการแข่งขัน

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ H_{6a} และ H_{6b} จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า การตอบสนองของตลาดมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ($\beta = 0.16$, p-value = 0.032) และการตอบสนองของตลาดมีอิทธิพลทางตรงต่อความได้เปรียบในการแข่งขัน ($\beta = 0.34$, p-value = 0.006) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐาน H_{6a} และ H_{6b} จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า การตอบสนองของตลาดเป็นกลไกสำคัญที่ส่งผลทั้งต่อผลประกอบการและความได้เปรียบในการแข่งขันของธุรกิจอย่างชัดเจน โดยเฉพาะในบริบทที่ตลาดมีการเปลี่ยนแปลงและผู้ประกอบการต้องสามารถตอบสนองต่อความต้องการของลูกค้าได้อย่างรวดเร็วและเหมาะสม จากผลการทดสอบพบว่า การตอบสนองของตลาดมีอิทธิพลโดยตรงต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ โดยธุรกิจที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของลูกค้าและแนวโน้มของตลาดได้อย่างทันท่วงที มักสร้างผลลัพธ์ที่ดีในด้านยอดขาย กำไร และความพึงพอใจของลูกค้า ซึ่งเป็นตัวชี้วัดความสำเร็จที่เป็นรูปธรรม สอดคล้องกับ Hernández-Linares et al. (2020) พบว่า การมุ่งเน้นตลาด (market orientation) และความสามารถในการรับรู้และปรับตัวตามข้อมูลตลาด ส่งผลโดยตรงต่อผลการดำเนินงานขององค์กรในหลายมิติ

นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังยืนยันว่า การตอบสนองของตลาดมีอิทธิพลเชิงบวกต่อความได้เปรียบในการแข่งขัน โดยค่าสัมประสิทธิ์ที่สูงและมีนัยสำคัญ ($\beta = 0.34$, p-value = 0.006) สะท้อนว่า การรับข้อมูลตลาดและนำมาปรับใช้ช่วยให้ธุรกิจไม่เพียงแต่อยู่รอด แต่ยังสร้างความแตกต่างจากคู่แข่งได้อย่างยั่งยืน ไม่ว่าจะเป็น การปรับสินค้าและบริการให้ตรงตามความต้องการของ

ผู้บริโภค การพัฒนาช่องทางการสื่อสารกับลูกค้าหรือการให้บริการที่รวดเร็วและยืดหยุ่น ซึ่งสอดคล้องกับ Alqatawenh et al. (2021) ที่ชี้ให้เห็นว่า ความสามารถในการตอบสนองต่อตลาด (market responsiveness) เป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน (competitive advantage) โดยเฉพาะในอุตสาหกรรมที่มีการแข่งขันสูง เช่น ธุรกิจร้านอาหารและบริการ ยิ่งไปกว่านั้น การตอบสนองของตลาดยังเชื่อมโยงโดยตรงกับการพัฒนานวัตกรรมและการสร้างกลยุทธ์เชิงรุก เนื่องจากข้อมูลและกระแสนิยมจากลูกค้าสามารถนำไปต่อยอดเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่หรือการปรับปรุงคุณค่าที่ส่งมอบให้ลูกค้าได้ สอดคล้องกับงานของ Nguyen and Ngo (2022) ที่ยืนยันว่า การมุ่งเน้นตลาด (market orientation) และขีดความสามารถเชิงพลวัต (dynamic capabilities) มีบทบาทสำคัญในการผลักดันนวัตกรรม และช่วยยกระดับผลการดำเนินงานขององค์กรในระยะยาว ดังนั้น ผลการทดสอบนี้ยืนยันว่า การตอบสนองของตลาดเป็นกลไกกลางที่ส่งผลต่อทั้งความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจและความได้เปรียบเชิงแข่งขัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคที่พฤติกรรมผู้บริโภคเปลี่ยนแปลงรวดเร็วจากปัจจัยด้านเทคโนโลยี เศรษฐกิจ และสังคม ผู้ประกอบการที่สามารถรับฟังเสียงลูกค้าและนำมาปรับกลยุทธ์ได้ทันทั่วทั้งที่ไม่เพียงส่งผลดีต่อผลประโยชน์ในระยะสั้น แต่ยังช่วยเสริมสร้างศักยภาพการแข่งขันในระยะยาวอย่างยิ่ง

4.3.4 วัตถุประสงค์ข้อที่ 4 เพื่อทดสอบอิทธิพลของความได้เปรียบในการแข่งขันที่มีต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 4 สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ H₇ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ความได้เปรียบในการแข่งขันมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ($\beta = 0.27$, p-value = 0.01) ซึ่งสนับสนุนสมมติฐาน H₇ จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความได้เปรียบในการแข่งขัน เช่น ความแตกต่างของผลิตภัณฑ์ ต้นทุนต่ำกว่า หรือคุณค่าที่เหนือกว่าคู่แข่ง มีอิทธิพลเชิงบวกต่อความสำเร็จของธุรกิจอย่างชัดเจน จากผลการทดสอบ พบว่า ความได้เปรียบในการแข่งขันมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ โดยค่าสัมประสิทธิ์ ($\beta = 0.27$) แสดงให้เห็นว่า ธุรกิจที่สามารถสร้างความแตกต่างจากคู่แข่ง ไม่ว่าจะเป็นในด้านผลิตภัณฑ์ การบริการ ราคา หรือภาพลักษณ์ของแบรนด์ จะมีโอกาสสร้างผลประโยชน์ที่ดีขึ้น มีเสถียรภาพมากขึ้น และสามารถเติบโตได้ในระยะยาว สอดคล้องกับ Maqbool and Zameer (2020) ที่ยืนยันว่า กลยุทธ์การสร้าง ความแตกต่างและนวัตกรรม มีบทบาทสำคัญต่อการสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันอย่างยิ่ง และช่วยเสริมให้ผลการดำเนินงานขององค์กรโดดเด่นเหนือกว่า โดยเฉพาะความได้เปรียบด้านต้นทุนที่ธุรกิจสามารถบริหารจัดการต้นทุนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การลดต้นทุนวัตถุดิบ การใช้เทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพหรือการจัดการห่วงโซ่อุปทานอย่างเหมาะสม จะสามารถนำเสนอราคาที่แข่งขันได้ในตลาด และรักษากำไรในระดับที่มั่นคง สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Ismail et al. (2020) ที่พบว่า กลยุทธ์ด้านต้นทุน (cost leadership strategy) ส่งผลโดยตรงต่อความสามารถ

ในการแข่งขันและผลการดำเนินธุรกิจของ SMEs ยิ่งไปกว่านั้น ความได้เปรียบในการแข่งขันถือเป็นตัวแปรเชิงกลยุทธ์ ที่สะสมผลกระทบในระยะยาว ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ธุรกิจที่มีจุดแข็งหรือคุณค่าที่ลูกค้ามองว่า “ดีกว่าคู่แข่ง” ย่อมมีศักยภาพในการรักษาลูกค้า สร้างความภักดีและต่อรองกับตลาดได้ดีกว่า โดยสะท้อนออกมาเป็นผลลัพธ์ที่ชัดเจนทั้งด้านยอดขาย กำไร การเติบโต และความอยู่รอดในระยะยาว งานวิจัยของ Abdi et al. (2021) ยังชี้ให้เห็นว่า การสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันในมิติของความแตกต่างและนวัตกรรม มีส่วนช่วยยกระดับผลการดำเนินงานขององค์กร และเสริมสร้างความสามารถในการปรับตัวของธุรกิจในสภาพแวดล้อมที่ผันผวน ดังนั้น ผลการทดสอบนี้ยืนยันว่า ความได้เปรียบในการแข่งขันไม่ใช่เพียงข้อได้เปรียบชั่วคราว แต่เป็นปัจจัยหลักที่ขับเคลื่อนความสำเร็จระยะยาว ธุรกิจร้านอาหารที่สามารถระบุถึงการพัฒนาและรักษาจุดแข็งหรือความแตกต่างของตนได้ จะมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น สามารถรักษาการเติบโตได้อย่างมั่นคง แม้ต้องเผชิญกับการแข่งขันที่รุนแรงและสภาวะเศรษฐกิจที่ไม่แน่นอน

4.3.5 วัตถุประสงค์ข้อที่ 5 เพื่อทดสอบอิทธิพลของความเป็นตัวแปรกำกับของการสร้างคุณค่าร่วมที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ การตอบสนองของตลาด ความได้เปรียบในการแข่งขันกับความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 5 สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ H_{8a} H_{8b} และ H_{8c} จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการและการสร้างคุณค่าร่วม (EI*VC) ไม่มีอิทธิพลต่อความได้เปรียบในการแข่งขัน ($\beta = -0.062$, p-value > 0.05) และการตอบสนองของตลาดและการสร้างคุณค่าร่วม (MR*VC) ไม่มีอิทธิพลต่อความได้เปรียบในการแข่งขัน ($\beta = 0.063$, p-value > 0.05) สรุปได้ว่า การสร้างคุณค่าร่วมไม่เป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ การตอบสนองของตลาดและความได้เปรียบในการแข่งขัน จึงไม่สนับสนุนสมมติฐานที่ H_{8a} จากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่า ความซับซ้อนของกระบวนการสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันในบริบทของผู้ประกอบการ ร้านอาหารอาจยังขาดกลไกการบริหารจัดการที่สามารถเชื่อมโยงแนวคิดของการสร้างคุณค่าร่วมให้เกิดประโยชน์เชิงกลยุทธ์อย่างเป็นรูปธรรม หรืออาจเกิดจากการที่ผู้ประกอบการยังไม่สามารถนำหลักการของการสร้างคุณค่าร่วมไปใช้ในการออกแบบผลิตภัณฑ์ บริการหรือการดำเนินงานได้อย่างเต็มศักยภาพ

นอกจากนั้น การตอบสนองของตลาดและการสร้างคุณค่าร่วม (MR*VC) ไม่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ($\beta = 0.167$, p-value > 0.05) และความได้เปรียบในการแข่งขันและการสร้างคุณค่าร่วม (CA*VC) ไม่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ($\beta = -0.097$, p-value > 0.05) สรุปได้ว่า การสร้างคุณค่าร่วมไม่เป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างการตอบสนองของตลาดความได้เปรียบในการแข่งขันและความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ จึงไม่สนับสนุน

สมมติฐานที่ H_{8b} จากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่า สร้างคุณค่าร่วมกันอาจยังไม่มีบทบาทอย่างมีนัยสำคัญต่อการส่งผลให้ธุรกิจประสบความสำเร็จผ่านกลไกการตอบสนองของตลาดหรือความได้เปรียบในการแข่งขัน

อย่างไรก็ตามความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการและการสร้างคุณค่าร่วม (EI*VC) มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ($\beta = 0.235$, $p\text{-value} < 0.05$) สรุปได้ว่า การสร้างคุณค่าร่วมเป็นตัวแปรกำกับความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการกับความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ จึงสนับสนุนสมมติฐานที่ H_{8c} จากผลการวิจัยนี้จะเห็นได้ว่า การสร้างคุณค่าร่วมสามารถเพิ่มพลังอิทธิพลของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการต่อความสำเร็จของธุรกิจได้อย่างมีนัยสำคัญ กล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ ยิ่งผู้ประกอบการมีความสามารถในการร่วมสร้างคุณค่ากับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เช่น ลูกค้า ชุมชน หรือพันธมิตรทางธุรกิจมากเท่าใด ก็ยิ่งมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการให้กลายเป็นความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจได้มากขึ้น

จากผลการทดสอบพบว่า การสร้างคุณค่าร่วม (value co-creation) ไม่สามารถเพิ่มอิทธิพลของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการหรือการตอบสนองของตลาดต่อความได้เปรียบในการแข่งขันและความสำเร็จทางธุรกิจได้อย่างมีนัยสำคัญ เหตุผลสำคัญสามารถอธิบายได้ว่าการบริหารจัดการด้านการสร้างคุณค่าร่วม (co-creation) ในธุรกิจร้านอาหาร SMEs ยังไม่มีความเป็นระบบหรือขาดความชัดเจน ผู้ประกอบการจำนวนมากยังไม่สามารถออกแบบกิจกรรมทางธุรกิจที่สามารถดึงดูดผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เช่น ลูกค้า ชุมชนหรือพันธมิตร เข้ามามีส่วนร่วมอย่างเป็นรูปธรรม เช่น การเปิดรับข้อเสนอแนะ (feedback) อย่างต่อเนื่อง หรือการร่วมออกแบบบริการไปพร้อมกับลูกค้าอย่างแท้จริง Rather and Hollebeek (2021) ชี้ให้เห็นว่า การสร้างคุณค่าร่วม (co-creation) จำเป็นต้องอาศัยโครงสร้างและกลยุทธ์ที่ชัดเจน มิฉะนั้นจะไม่สามารถเปลี่ยนให้กลายเป็นความได้เปรียบทางการแข่งขัน (competitive advantage) ที่เป็นรูปธรรมได้ ทั้งนี้ ธุรกิจร้านอาหารส่วนใหญ่เป็น SMEs ที่มีข้อจำกัดด้านทรัพยากร เวลาและการเข้าถึงเทคโนโลยี ทำให้ยังไม่สามารถใช้กลยุทธ์การสร้างคุณค่าร่วม (co-creation) ในธุรกิจร้านอาหาร SMEs ได้อย่างเต็มที่หรือยังไม่เห็นผลลัพธ์ในระยะสั้นจากการลงทุนในกระบวนการดังกล่าว สอดคล้องกับ Indarti et al. (2020) ที่พบว่า SMEs ในประเทศกำลังพัฒนามักมีข้อจำกัดในการประยุกต์ใช้กลยุทธ์ co-creation ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

อย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า การสร้างคุณค่าร่วมมีบทบาทเป็นตัวแปรกำกับ (moderator) ในความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการกับความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ กล่าวคือ การที่ผู้ประกอบการมีความตั้งใจหรือแรงจูงใจสูง และสามารถเชื่อมโยงความตั้งใจนั้นเข้ากับการมีส่วนร่วมของลูกค้า/ชุมชน เช่น การออกแบบบริการร่วม การเปิดช่องทางรับ feedback และการเปิดโอกาสให้ลูกค้ากำหนดทิศทางการบริการบางส่วน จะช่วยให้ความตั้งใจ

ดังกล่าวแปลงเป็นผลลัพธ์ทางธุรกิจที่เป็นรูปธรรมได้ชัดเจนขึ้น Rather (2021) สนับสนุนผลการวิจัยนี้ โดยระบุว่า การมีส่วนร่วมของลูกค้าในการสร้างคุณค่าร่วม (value co-creation) สามารถเสริมสร้างความสัมพันธ์และประสบการณ์ร่วม ซึ่งมีส่วนช่วยในการขับเคลื่อนผลการดำเนินงานของธุรกิจ ดังนั้น ผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า แม้การสร้างคุณค่าร่วมจะไม่ได้ส่งผลโดยตรงต่อความได้เปรียบในการแข่งขัน แต่มีบทบาทสำคัญในฐานะตัวสนับสนุน (enabler) ที่ช่วยให้ความตั้งใจของผู้ประกอบการถูกแปลงเป็นความสำเร็จเชิงพาณิชย์ได้อย่างเป็นระบบและยั่งยืน ซึ่งสอดคล้องกับ Santos-Vijande et al. (2020) ที่ชี้ให้เห็นว่า การสร้างคุณค่าร่วม (co-creation) เป็นปัจจัยสำคัญต่อการสร้างประสบการณ์ของลูกค้า และมีบทบาทในการขับเคลื่อนการเติบโตของธุรกิจบริการ

4.3.6 วัตถุประสงค์ข้อที่ 6 เพื่อทดสอบอิทธิพลทางอ้อมของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่มีต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ผ่านการตอบสนองของตลาดและความได้เปรียบในการแข่งขันเป็นตัวแปรคั่นกลาง

วัตถุประสงค์ข้อที่ 6 สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ H₉ และ H₁₀ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางตรงต่อการตอบสนองของตลาด ($\beta = 0.720$, p-value < 0.001) การตอบสนองของตลาดมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ($\beta = 0.180$, p-value < 0.001) และความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ($\beta = 0.510$, p-value < 0.001) นอกจากนี้ ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ โดยมีการตอบสนองของตลาดเป็นตัวแปรคั่นกลาง ($\beta = 0.1296$, p-value < 0.001) จึงสนับสนุนสมมติฐาน H₉ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล แสดงให้เห็นว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการไม่เพียงมีบทบาทเชิงบวกโดยตรงต่อความสำเร็จของธุรกิจเท่านั้น แต่ยังส่งผลทางอ้อมผ่านกลไกการตอบสนองของตลาดอีกด้วย ซึ่งสะท้อนว่าเมื่อผู้ประกอบการมีเจตจำนงที่ชัดเจนในการริเริ่มกิจการ จะสามารถขับเคลื่อนให้เกิดการปรับตัวขององค์กรให้ตอบสนองต่อความต้องการของตลาดได้อย่างเหมาะสม และเมื่อองค์กรสามารถตอบสนองตลาดได้ดี ย่อมส่งผลต่อความสามารถในการแข่งขัน และความสำเร็จในเชิงผลประโยชน์ในที่สุด

ในส่วนของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางตรงต่อความได้เปรียบในการแข่งขัน ($\beta = 0.690$, p-value < 0.001) ความได้เปรียบในการแข่งขันมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ($\beta = 0.130$, p-value < 0.001) และความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ($\beta = 0.510$, p-value < 0.001) นอกจากนี้ ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ โดยมีความได้เปรียบในการแข่งขันเป็นตัวแปรคั่นกลาง ($\beta = 0.089$, p-value < 0.001) จึงสนับสนุนสมมติฐาน H₁₀ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงให้เห็นว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ไม่เพียง

ส่งผลโดยตรงต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจเท่านั้น แต่ยังมีอิทธิพลผ่านกลไกของความได้เปรียบในการแข่งขันอีกด้วย ซึ่งหมายความว่า ยิ่งผู้ประกอบการมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการอย่างแน่วแน่ในการเริ่มต้นและพัฒนาธุรกิจยิ่งมีแนวโน้มที่จะวางกลยุทธ์ หรือบริหารทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อสร้างข้อได้เปรียบเหนือคู่แข่งและข้อได้เปรียบดังกล่าวมีผลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

จากผลการทดสอบชี้ให้เห็นว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ โดยมีการตอบสนองของตลาดเป็นตัวแปรคั่นกลาง ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลเชิงบวกทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ โดยเฉพาะเมื่อมีการตอบสนองของตลาดเข้ามาเป็นตัวแปรคั่นกลาง สามารถอธิบายได้ว่า เมื่อผู้ประกอบการมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการอย่างชัดเจน ย่อมกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมเชิงรุกในการ วิเคราะห์ตลาด การฟังเสียงผู้บริโภค และการปรับตัวของสินค้าและบริการ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของลูกค้า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Ahmad (2025) ที่กล่าวว่า ความสามารถในการตอบสนองต่อตลาด (market responsiveness) ทำหน้าที่เป็นตัวแปรคั่นกลางที่มีนัยสำคัญในการเชื่อมโยงระหว่างทักษะ ทุน และแรงจูงใจของผู้ประกอบการกับความสำเร็จทางธุรกิจ แสดงให้เห็นว่ากลไกตลาดมีบทบาทเป็นตัวเชื่อมระหว่างความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการในเชิงจิตวิทยา กับผลลัพธ์ด้านความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ นอกจากนี้ ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลทางอ้อมต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ โดยมีความได้เปรียบในการแข่งขันเป็นตัวแปรคั่นกลาง โดยความได้เปรียบในการแข่งขันเป็นกลไกคั่นกลางในแนวเดียวกัน ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการยังส่งผลทางอ้อมต่อความสำเร็จทางธุรกิจผ่านความได้เปรียบในการแข่งขัน สะท้อนให้เห็นว่า เมื่อผู้ประกอบการมีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการสูง ยิ่งมีแนวโน้มที่จะกำหนดกลยุทธ์เชิงรุกในการวางโครงสร้างธุรกิจ เลือกใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ และออกแบบความแตกต่างที่เด่นชัดจากคู่แข่ง เช่น ต้นทุนที่ต่ำกว่า หรือคุณค่าที่สูงกว่า ซึ่งนำไปสู่ความได้เปรียบในการแข่งขันที่ยั่งยืน สอดคล้องกับ Magelang (2023) ผลการศึกษาพบว่า ความได้เปรียบทางการแข่งขัน (competitive advantage) สามารถทำหน้าที่เป็นตัวแปรคั่นกลาง (mediator) ระหว่างการมุ่งเน้นผู้ประกอบการ (entrepreneurial orientation) และนวัตกรรมผลิตภัณฑ์ (product innovation) กับผลการดำเนินงานของธุรกิจ SMEs อย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้นเมื่อองค์กรมีความได้เปรียบเหนือคู่แข่ง ย่อมสามารถสร้างผลกำไร ครอบครองส่วนแบ่งตลาด และนำไปสู่ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจได้อย่างเป็นระบบ ทั้งนี้ผลการวิจัยนี้จึงสนับสนุนว่าความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ไม่ได้เพียงแค่ขับเคลื่อนการเริ่มต้นธุรกิจ แต่ยังช่วยส่งเสริมโครงสร้างการแข่งขันที่แข็งแกร่ง และนำไปสู่ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจที่ยั่งยืน และเพื่อให้ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการไม่เพียงแต่เป็นแรงจูงใจภายใน แต่ต้องมีองค์ประกอบหรือกลไกภายนอก เช่น การ

ตอบสนองของตลาด (market responsiveness) และการเพิ่มขีดความได้เปรียบในการแข่งขัน (competitive advantage) เป็นตัวแปรคั่นกลาง จึงจะสามารถนำไปสู่ความสำเร็จทางธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน โดยเฉพาะใน SME และธุรกิจร้านอาหาร ซึ่งมีข้อจำกัดด้านทรัพยากร เวลา และกำลังจัดการ ดังนั้นจึงควรมีการส่งเสริมความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการอย่างต่อเนื่องไม่ควรหยุดแค่สร้างแรงบันดาลใจ แต่ต้องออกแบบให้ผู้ประกอบการมีเครื่องมือในการพัฒนาความสามารถเชิงตลาดและการสร้างกลยุทธ์ในการแข่งขัน ซึ่งทั้งภาครัฐและสถาบันการศึกษาควรจัดอบรมเรื่อง Business Model การออกแบบกลยุทธ์ การวิเคราะห์ลูกค้า และการบริหารคุณค่า (Value Creation) เพื่อสนับสนุนการปรับแนวคิดให้ประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจยิ่งขึ้น ทั้งนี้จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ไม่ได้เพียงมีบทบาทโดยตรงต่อความสำเร็จทางธุรกิจ แต่ยังส่งผลผ่านกลไกของการตอบสนองของตลาด และความได้เปรียบในการแข่งขันได้อย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งเน้นย้ำถึงความสำคัญของการพัฒนาระบบคิดเชิงกลยุทธ์ของผู้ประกอบการอย่างเป็นองค์รวม